Mai mult decât un semn

Autor : Sergiu Motorgianu
Contact : sergiu_motorgianu@yahoo.com

Capitolul 1: Ziua încercărilor

…Dacă se închină cineva fiarei şi icoanei ei , şi primeşte semnul ei pe frunte sau pe mână , va bea şi el din vinul mâniei lui Dumnezeu , turnat neamestecat în paharul mâniei Lui ; şi va fi chinuit în foc şi în pucioasă , înaintea sfinţilor îngeri şi înaintea Mielului...
(Apocalipsa 14 : 9-10)

Mare aglomeraţie in oraş...

Parcă toată lumea s-a gândit să-şi facă azi cumpărăturile , gândi Alex , înaintând cu maşina prin traficul aglomerat.

-Iar o să intârzii la servici , şeful o să-mi facă din nou observaţie şi o să-mi strice buna dispoziţie.

Merse mult cu maşina până găsi un loc unde să o parcheze; coborî şi se îndreptă spre market.

-Bună dimineaţa, doamna Adelina.

-Buna dimineaţa, domnul Alex.Astăzi faceţi dumneavoastră cumpărăturile?

-Săptămâna aceasta , sunt singur acasă.Soţia şi cu fiul meu , sunt plecaţi în vizită la socrii mei, şi trebuie să-mi gătesc; prânzul îl iau în oraş cu colegii , dar seara simt lipsa unei mâncări calde.Dacă Emilia nu ar fi plecat la ţară cu Alberto , acum nu aş fi fost aici.Dar trebuie să trecem şi peste această situaţie.

-Vă rog să-mi daţi şi mie o bucată de carne pentru friptură... în total 35 lei , spuse vânzătoarea în timp ce împacheta carnea.

-Desigur , scoate banii să plătească...

-Dar...nu aveţi cipul? Nu v-aţi făcut implantul? Şi îşi ridică puţin mâneca de la mâna dreaptă arătându-i lui Alex , un punct mic negru , ceea ce indică faptul că şi vânzătoarea avea implantat un cip.

-Ştiţi că fără el , nu puteţi să mai cumpăraţi nimic , nu? Îmi pare rău că nu vă pot servi , dacă vreţi , pentru că sunteţi unul din clienţii noştrii fideli , am să anunţ pe domnul Thomas , directorul , poate o să vă ajute dânsul.

Alex rămase înmărmurit. Nu ştia cum să reacţioneze...

-Nu-i nevoie doamna Adelina , mă descurc singur şi se îndreptă spre ieşire.

-Puteţi să treceţi acum ,în drum spre servici , pe la Biroul De Identificare , nu durează mult să vă implanteze cipul , o să aveţi de acum mereu nevoie de el.

Pur şi simplu nu ştia ce să creadă ; parcă se trezise în timpul unui coşmar ; dacă şeful lui o să-l concedieze că nu şi-a făcut implantat cipul , cum va supravieţui?

Îşi continuă drumul cu maşina spre servici , pornind radioul pe frecvenţa favorită ;de obicei aşa i se părea drumul mult mai scurt şi mai puţin plictisitor . Era ora 9 a.m ; se difuzau ultimele ştiri:

...astăzi până la orele 8 ale dimineţii a fost ultimatumul când s-au putut realiza comercializări şi presta servicii cu unitate monetară reală ; cei care nu vor fi găsiţi în fişierele Biroului De Identificare , vor fi anchetaţi de către secţiile de Poliţie Municipale şi Judeţene.Cei care vor opune rezistenţa precum şi grupările religioase fanatice vor fi pedepsiţi aspru , ajungându-se până la arestarea acestora , declara un comunicat al Ministerului Apărării. După incidentele din ultima vreme , precum şi dupa apariţia acestui virus letal , credem că o soluţie mai bună ca monitorizarea tuturor cetăţenilor , nu există. Doar aşa putem menţine situaţia sub control . Nu uitaţi : fără microcip practic nu se poate supravieţui. Noi vrem cu orice cu orice preţ să menţinem stabilitatea şi pacea în oraşele noastre , în ţara noastră precum şi în întreaga Lume Unită.Vă mulţumesc.Dragi ascultători , aceasta a fost declaraţia domnului Ministru al Apărării...vom reveni cu noi ştiri în ediţiile următoare...

Alex stinse radioul. Ca un fulger îi trecu prin minte faptul că dacă Emilia , deja îşi puse deja cipul , acolo în orăşelul părinţilor ei.Se opri la prima cabină telefonică ce o zări , pentru a-şi suna soţia. Inima îi bătea într-un ritm tot mai accentuat , în timp ce forma numărul de telefon al socrilor...

-Alo , ...Emilia?

-Alex , tu eşti?...te-am căutat acasă şi la servici , dar nu am dat de tine.Ai auzit ultimele ştiri? Ce ne facem? Ce se va întâmpla cu Alberto? Şi începu să plângă la telefon. Părinţii mei deja şi-au pus cipul. Urmă o pauză , după care Alex , pe un ton nesigur , o întrebă:

-Dar tu ...? ţi-ai pus microcipul ?

-Nu , bineînţeles că nu , ştii doar ce înseamnă asta. Dar trebuie să plec de aici , nu mai sunt în siguranţă , în casa părinţilor mei , şi începu din nou să plângă. Alex , ce să fac ? unde să fug?

-Emilia , nu suntem singurii în situaţia aceasta , în întrega lume sunt milioane de oameni care nu vor accepta semnul . Toţi se confruntă cu aceeaşi situaţie ca şi noi , încerca Alex să-şi consoleze soţia. Totul se va rezolva , Dumnezeu nu-şi abandonează copii Săi . În mintea lui , ştia că într-un final cei mai mulţi vor ceda presiunilor şi vor accepta semnul ; spera totuşi să fie unul dintre puţinii care vor rezista.

-Fugi la ferma lui Eduard , la munte. Evelin este deja acolo cu nepoţii ei. Găseşte pe cineva de încredere să te ducă. Orice ar fi , nu le spune părinţilor tăi unde te vei duce ; pleacă astăzi . Sărută-l pe Alberto din partea mea .

-Dar tu ce vei face Alex?

-O sa vin cît se poate de curând la fermă. Apoi vom vedea ce vom mai face ; s-ar putea să nu mai pot să vă sun , Domnul să fie cu voi , să vă aibă în pază.

-Şi cu tine , Alex ; şi închise telefonul înspăimântat. Acum îi era teamă şi mai mult. Dacă îl va opri poliţia şi vor vedea că nu este identificat ? Dacă nu-şi va mai vedea niciodată soţia şi unicul său fiu ? Dacă nu o să-şi mai vadă nici prietenii ? Simţi în acelaşi timp printre toate aceste frământări şi o durere în suflet pentru părinţii Emiliei , pe care deja îi consideră pierduţi pentru vecie.

Îşi continua drumul spre casă. Nici nu se gândi să mai treacă pe la servici. Pe tot parcursul drumului îi reînvie în minte clipele frumoase petrecute în compania familiei , de ieşirile de sfârşit de săptămână , undeva la munte , de prietenii cu care împărtăşea şi bune ,dar şi mai puţin bune... se simţea atât de bine . Apoi privi pe străzile aglomerate , peste tot domnea acum haosul ; totul era o pură nebunie . Abia acum înţelese ce era cu aglomeraţia de prin magazine ; toţi doreau să se aprovizioneze înainte de a se impune semnul de identificare . Din cauza zvonurilor şi a slabei informări a populaţiei , cei mai mulţi se temeau de microcip .

Ajunse pe strada pe care locuia şi parcă maşina în faţa casei , se îndreptă spre camera lui pentru a-şi face bagajele. Îşi puse câteva haine în rucsac , ceva de mâncare , se schimbă de costumul ce-l purta în ceva mai confortabil , luă de pe noptieră un tablou . Era o fotografie de familie ; ce clipe frumoase ...

Coborî în hol , în timp ce telefonul suna. Observă pe afişaj numărul ; era şeful lui . Astăzi nu merse la servici , nu ştia ce să-i spună ; nu ştia dacă să-i răspundă sau nu. Probabil din obişnuinţă se apropie şi ridică receptorul :

-Alex , ce-i cu tine ? te-am căutat toată dimineaţa . De ce n-ai răspuns ? eşti bolnav? De ce nu ai venit la servici ? ... probleme de familie?

-Şefu , ce-i drept nu mă simt prea bine , dar...

-Fără nici un dar , continuă înţelegător şeful , dacă nu te simţi bine , poţi să rămâi acasă azi . Nu-i nici o problemă , poate că mâine dimineaţă te vei simţi mult mai bine.

Apropo , era să uit , nu poţi să-ţi mai ridici salariul , până nu-mi aduci codul de identificare. Ceilalţi şi-au ridicat salariile , ai mai rămas doar tu. Dacă vrei poţi să mi-l dai prin telefon...

-Nu-i nici o grabă , îl întrerupse Alex , trebuie să închid... nu mă simt prea bine.

-Bine , atunci , însănătoşire grabnică. Pe mâine.

-Mulţumesc de telefon şefu , la revedere.

Închise receptorul şi se aşeză pe scaunul din hol.Acum câteva zile , identificarea era doar un zvon , un fleac , nimeni nu luase nici o măsură ; ici şi colo se mai auzea de câte o demonstraţie a unor grupări religioase , dar pe nimeni nu interesa realmente. Iar acum se trezi în miezul problemei , aproape fără mijloc de scăpare.

În timp ce stătea pe gânduri , auzi un zgomot puternic , tresări de pe scaun şi se aplecă spre fereastra din sufragerie. Observă că la casa de vis-a-vis , poliţia împuşcă un bărbat. Probabil era vecinul lui , care se mutase acum două săptămâni , şi nu apucase să-l cunoască. Se auzi ţipătul soţiei care plângea în timp ce poliţia o ducea cu forţa spre maşina lor parcată în faţa casei vecinilor . Femeia fusese lovită , iar bărbatul zăcea într-o baltă de sânge pe treptele de la uşa casei.

Poliţiştii urcă femeia în maşină , iar apoi doi dintre ei se pregăteau să treacă strada îndreptându-se spre casa lui Alex. Păreau că vor face un control de rutină pe toată strada . În acest moment Alex , se îngrozi , neştiind cum să reacţioneze . Îşi luă rucsacul şi descuie uşa din spate , ce dădea spre curtea interioară , sperând să scape nevătămat.

Era pentru prima dată când fugea din propria lui casă , singurul loc care îi asigura protecţie. Departe de familie , departe de prieteni , fără bani , fără servici , acum nu mai avea nici măcar unde să doarmă. Simţea că orice speranţă se spulberă , dar continuă să fugă , din când în când privind în urma lui. La colţul străzii se opri o clipă să se odihnească . Observă că poartă un tricou şi în grabă scoase din rucsac un pulover pentru a-şi acoperi mâinile , cu toate că afară era destul de cald ; ar fi putut atrage uşor atenţia echipelor de patrulă sau chiar a oamenilor de pe stradă.

După ce îşi luă puloverul , îşi continuă drumul rătăcitor pe străzi; nu ştia unde îl poartă paşii . Totuşi continua să creadă că Dumnezeu îi poartă de grijă şi că este pe mâini bune . Era în acelaşi timp şi descurajat; iar fi plăcut să întâlnească acum pe cineva care să fie în situaţia lui. La câţiva zeci de metri în faţa lui , observă o altă patrulă a poliţiei . Se furişă imediat la stânga printre blocurile unui cartier sărac . Pe strada îngustă plină de mizerie şi noroi alergă , sperând să nu fie găsit.

La un moment dat se opri în faţa unui cerşetor , care trăia pe acea stradă lăturalnică , într-un tomberon pentru gunoi. Alex era uimit de acest bătrânel care îi inspira atâta milă . Iar fi plăcut acum să-l poată ajuta cu ceva mărunţiş , dar nu avea bani ; şi chiar dacă îi dădea îi putea oare folosi acum? Portofelul îl uită în holul casei, din cauza poliţiştilor care îl căutau . Tot ce putea să facă pentru bătrânel era decât să aibă milă şi să-i ofere ceva din merindele ce le apucase în fugă din bucătărie şi pe care le purta în rucsac .

Se opri în faţa cerşetorului , scoase ceva din rucsac şi i le întinse acestuia ; bătrânelul întinse mâna cu repeziciune , probabil din cauza foamei ce-i stăpânea stomacul , să apuce mâncarea . În acea clipă , Alex , rămase uimit : mai era cineva care nu acceptă încă semnul , un om atât de sărac , care toată viaţa nu a ştiut ce înseamnă un pat moale şi călduros , o mâncare bună poate , nişte prieteni cu care să vorbească.

În mintea lui Alex , se perindau acum , o grămadă de gânduri : oare de ce nu a acceptat bătrânelul implantul ? oare era creştin ? oare cunoştea şi alţi oameni ca el ? şi fără să evite îl întrebă :

-De ce nu eşti identificat?

-Vă rog domnule , nu mă pârâţi , nu vreau să mor şi îşi trase mâna înapoi . Vreau mai bine să trăiesc viaţa în continuare în sărăcie , prin bunăvoinţa oamenilor , decât să accept acest semn al fiarei .Poate spuneţi că sunt nebun , dar credeţi-mă : ştiu ce vorbesc . Am auzit mai mulţi oameni vorbind despre acest fapt . Dumnezeu îi va pedepsi pe cei ce-şi pun acest semn şi îmi este teamă să nu fiu şi eu pedepsit ; nu cred că dumneavoastră înţelegeţi . Până acum am trăit din mila unor oameni buni , care în fiecare zi îmi aduceau de mâncare şi haine . Erau altfel de oameni; aveau suflet bun în ei .Tot ei mi-au spus că vor veni vremuri grele pentru omenire şi Dumnezeu va începe să pedepsească lumea pentru încăpăţânarea ei.

De câteva zile aceşti oameni nu au mai venit . Poate că au fost arestaţi , dar sunt sigur că ei nu au primit semnul .

-Erau creştini ? întrebă Alex.

-Da , oameni buni , cărora le păsa de cei săraci ca noi , nu erau ca aceştia care ne promit o lume mai bună dacă acceptăm cipul . Totul este doar o mare înşelătorie . Domnule aveţi grijă să nu fiţi înşelat , mai târziu sigur o să regretaţi. Eu orice ar fi nu o să accept semnul , toată viaţa am fost un om sărac , nu-mi va fi cu mult mai greu să trăiesc acum. Puteţi chiar să mă denunţaţi la poliţie , nu-mi mai este frică .

-Stai liniştit , bătrânelule ; şi Alex îşi ridică mâneca dreaptă , arătându-i că nici el nu are semnul. Dacă vrei ajută-mă : spune-mi unde îi găsesc pe aceşti oameni care te vizitau .

-Am fost de câteva ori la ei , erau o familie , dar nu le reţin numele. Măcar adresa de aş cunoaşte-o , dar... şi pentru o clipă se lăsă o linişte apăsătoare . Mi-au dat în schimb o biblie să citesc, continuă cerşetorul , şi o scoase din buzunarul unei haine zdrenţuite. Ia-l , sunt sigur că te va ajuta , eu nu ştiu să citesc.

-O biblie ? gândi Alex . Cunosc cuvântul scris. Tot ce poate face Dumnezeu acum pentru mine este să-mi dea o biblie ?

Deşi era dezamăgit de situaţie , luă cartea mulţumind .

-Continuă să crezi , spuse cerşetorul . Poate că într-o zi oamenii aceea buni se vor întoarce . Şi tu trebuie să speri în continuare , citeşte cartea , poate te va ajuta.

Cu paşi mărunţi , Alex se îndepărtă spre nicăieri. Tot ce mai avea acum era o biblie şi un rucsac cu câteva haine . Descurajarea se putea citi pe faţa lui . Îndoiala pătrunse în inima şi gândurile lui . Mai merse câţiva paşi şi se opri în loc . Găsise un posibil răspuns la problema lui : pastorul bisericii din care făcea parte şi familia lui . Se opri la primul post

telefonic care îl găsi şi formă numărul . Simţi că îşi recapătă noi puteri ; spera să găsească un răspuns.

-Bună ziua , pastorul Iacob de la biserica Trinităţii , la telefon...cu ce vă pot ajuta ?

-Bună ziua , Alex la telefon .

-O , Alex , mă bucur să te aud , s-a întâmplat ceva grav ?

-Nu credeam că o să se ajungă într-o asemenea situaţie , într-un asemenea punct de criză . Când aţi vorbit la biserică , acum câteva luni despre acest lucru , nu am luat-o prea în serios , însă acum ...

-Poate că am exagerat atunci puţin , nu crezi că Dumnezeu ar fi nedrept să ne lase aşa , să ne chinuim , continuă pastorul , înţelegând foarte bine , ce vroia să sugereze Alex .

Tot ceea ce se întâmplă este spre binele fiecăruia dintre noi ; nu poţi pur şi simplu să mai trăieşti dacă nu eşti integrat în societate , ori acest lucru nu se poate fără acceptul acestui semn . Ştiu că poate convingerile tale religioase sunt puţin mai altfel , dar îţi dau un sfat : gândeşte de două ori înainte de acţiona . Mulţi dintre enoriaşi şi-au făcut deja implantul ; eu îl văd ca un lucru necesar , cred că ţi-ai dat seama de poziţia mea , mai ales cu legile astea ...

-Dar , domnule pastor , chiar dumneavoastră ne-aţi sfătuit să nu acceptăm semnul , ştiţi chiar în seara aceea când se propunea în Parlamentul Uniunii , intoducerea cipului ; eram şi eu prezent la slujbă . Cum de v-aţi schimbat părerea ?

-Dragă Alex , dacă tu crezi că poţi trăi fără apă , fără mâncare , fără haine , fără servici , nu ai decât : nu accepta semnul. Într-un final tot o să o faci ; eu şi soţia mea am făcut acum două zile implantul , dacă vrei te aştept duminică la slujbă , poate o să mai stăm atunci de vorbă ... Şi ai grijă , dacă te prinde poliţia neidentificat s-ar putea să o sfârşeşti rău . Te sfătuiesc nu ca lider spiritual , ci ca prieten : acceptă semnul.

-Şi cu credinţa cum rămâne ? adăugă Alex

-Oare mai există ea ? îl întrerupse pastorul pe un ton oarecum arogant . Caut-o dacă o mai găseşti , anunţă-mă.

Revoltat de răspunsul primit , Alex , trânti telefonul , fără ca păstorul să fi terminat ceea ce avea de spus . Îşi imagina ce faţă trebuia să fi făcut , când i se trânti telefonul în nas , mai ales că era o persoană pe care o respecta foarte mult . Nu putea înţelege . Era din ce în ce mai înceţoşată gândirea lui . Acum aş fi putut trăi liniştit împreună cu familia , aş fi putut merge la servici fără ca cineva să-mi spună ceva sau să fiu urmărit ... dacă aş fi avut semnul .

Părăsi cabina telefonică atât de deprimat cum nu mai fusese niciodată. Totuşi simţea că cineva sau ceva îi şoptea să nu se dea bătut , să continue să spare , că există o soluţie. Nu are cum să se sfârşească totul acum . Mergând încet cu capul plecat , observă că în mâna dreaptă purta biblia pe care i-o dăruise bătrânul cerşetor . Fără să stea pe gânduri începu să o răsfoiască .Nu ştia ce să caute , unde să caute , cu toate că citise de multe ori din ea ; parcă totul era acum atât de neclar . Nu înţelese prea multe din câteva versete care le citi la întâmplare . Când vru să închidă cartea , mare îi fusese mirarea când observă pe prima pagină câteva rânduri scrise de mână . Le citi în grabă cu glas tare : oricine ai fi prietene , dacă vei citi această carte , ea poate face din tine unul dintre cei mai fericiţi oameni din lume ; în josul paginii era semnat familia Martin , strada Eroilor , numărul 57 .

Abia acum înţelese că Dumnezeu era încă alături de el , că veghea asupra lui . Deşi se simţea singur pe strzile oraşului , hoinărind , ştia că paşii lui sunt îndrumaţi de însuşi Dumnezeu . Nimic nu fusese la voia întâmplării . Cu o oarecare rază de speranţă îşi continua drumul spre adresa din biblia primită . Ajunse spre după-amiază obosit , de atâta mers

pe jos , nemaiputând folosi vreun mijloc de transport fiindu-i teamă să nu fie arestat .

Numărul casei coincidea cu adresa din carte . Se apropie mai mult , nu observă vreo mişcare . În curtea alăturată observă o maşină parcată plină cu bagaje , pregătită parcă pentru o lungă călătorie . Mai făcu câţiva paşi şi sună la uşa de la intrare insistent timp de câteva minute .

Între timp pe aleea din faţa casei , trecea o fetiţă care plimba un căţel .

-Nu este nimeni acasă , sunaţi degeaba .Domnul Martin şi soţia lui au fost arestaţi azi dimineaţă . Mama mi-a spus că erau nişte oameni răi , şi să nu stau prin preajma lor. Însă eu îi cunosc destul de bine , erau nişte vecini buni , nu mi-ar fi făcut niciodată vreun rău . Cred că poliţia o să le dea drumul curând ; cred că s-a întâmplat o greşeală .

-Dumneavoastră sunteţi rude cu ei ? de aceea îi căutaţi ? dacă vreţi lăsaţi un bilet sau un mesaj ; o să le transmit eu când vor veni acasă .

Cu greu îşi stăpânea Alex lacrimile ; înţelese că mai mult ca sigur , cei doi soţi nu se vor mai întoarce niciodată acasă ...

-Nu-i nevoie , poate o să-i mai caut , când o să mai am timp. Mulţumesc pentru informaţiile pe care le-am primit de la tine . Eşti o fetiţă foarte deşteaptă ; soţii Martin , cred că sunt bucuroşi că au o asemenea vecină . Nu putea să treacă neobservat semnul de pe mâna fetiţei . Simţea că acest copil nevinovat căzu pradă celui rău şi că nu mai este nici o şansă pentru ea . Ştia că destinul ei era şi destinul omenirii , răzvrătite timp de secole împotriva Creatorului . Se forţă să zâmbească fetiţei , după care îşi luă la revedere .

Începu să fugă în josul străzii cu lacrimi pe obraji , nu ştia dacă îşi plângea soarta lui , sau a celor din jur . Era la capătul puterilor . Până acum a tot sperat să găsească o rezolvare , şi totul a fost în zadar ; nu mai

avea nici un punct de sprijin , nu ştia nici ce să mai creadă , nici cum să acţioneze . Se opri într-o intersecţie , obosit de atâta alergat , iar afară se înserase . Străzile erau din ce în ce mai pustii . Din când în când se mai auzea motorul vreunui autoturism .

Îşi continuă drumul neştiind încotro să meargă . Ajunse în faţa Biroului de Identificare . Se opri fără să se teamă că poate fi văzut ; nu mai avea nici o frică. O luptă puternică se dădea în sufletul lui . Simţindu-se atât de neputincios , urcă treptele clădirii unde era amplasat Biroul .

Sper ca soţia mea să mă ierte , gândi în sinea lui , pentru ceea ce voi face ; va trebui să înţeleagă că e spre binele nostru . Nu ne putem lupta cu un sistem ; suntem prea mici pentru a câştiga . Chiar păstorul mă sfătuise să accept cipul . Mâine voi putea merge şi eu ca orice om la servici fără să fiu urmărit sau arestat . Fiul meu va putea merge din nou la grădiniţă , ca şi ceilalţi copii . Da , cred că este alegerea cea mai bună pe care o pot lua acum , gîndea Alex .

Inima îi era atât de întunecată ; nu mai simţea că Dumnezeu veghează asupra lui . Intră pe holul clădirii şi înaintă spre uşa de la capătul holului , cu paşi mărunţi . Ajunse în dreptul uşii ; dincolo era rezolvarea tuturor problemelor . Mâine o voi suna pe soţia mea să se întoarcă acasă, gândi Alex , şi va accepta şi ea semnul . Atunci totul va reveni la normal .

Însă , înainte să deschidă uşa biroului , dintr-o cameră alăturată se auzi un om strigând :

-Nu vă lăsaţi amăgiţi , nu acceptaţi semnul , nu există cale de întoarcere , nu este vorba de siguranţa voastră , ci de închinarea voastră celui rău . Cum ve-ţi scăpa oare de ziua mâniei Lui Dumnezeu ? nu vă este teamă?

Alex , înspăimântat se apropie de uşa întredeschisă ; prin crăpătura uşii observă un bătrânel plin de sânge , cu cătuşi la mâini . Chipul omului

îi părea cunoscut ; era cerşetorul care îi dăruise biblia . Cei doi poliţişti care erau cu bătrânelul se pregăteau să-l ducă la arest. Alex , fugi înainte de a fi văzut , se împiedică pe scările din faţa clădirii , dar se ridică repede şi dispăru în întunericul nopţii . Din când în când mai privea în urmă să nu fie urmărit.

Alergă mult până cînd obosi , îi era acum şi foame , şi somn . Ca să meargă acasă nu putea , cu siguranţă poliţia era pe urmele lui .De mâncare , nici nu se mai punea problema să facă rost . Afară se lăsă frigul. Scoase din rucsac o jachetă după care îşi continuă drumul pe străzile lăturalnice ale oraşului. Sleit de puteri se opri sub un balcon pentru a se odihni puţin ; tot ce-şi dorea acum era să-şi vadă familia şi bineânţeles să guste din minunatele mâncăruri pe care soţia lui le pregătea; numai gândul acesta îi era acum de ajuns să-i trezească stomacul pofticios .

S-ar fi mulţumit acum şi cu un singur colţ de pâine . Adormi sub acel balcon cu gândul la cei dragi . Trecuse o zi din viaţa lui , în care se luptă , nu cu oamenii din jur , ci cu un sistem diabolic care urmărea distrugerea umanităţii . Reuşise să ţină piept tuturor atacurilor de până acum , cu toate că era la capătul puterilor . Dumnezeu veghea asupra lui ; nu la întâmplare acel bătrânel îşi depuse mărturia în Biroul de Identificare .

Oare care era planul Domnului pentru Alex ?

Putea să fugă la nesfârşit ?

Capitolul 2: Ziua Eşecului

... I s-a dat să facă război cu sfinţii şi să-i biruiască. Şi i s-a dat stăpânire peste orice seminţie , peste orice norod , peste orice limbă şi peste orice neam.Şi toţi locuitorii pământului i se vor închina , toţi aceia al căror nume n-a fost scris , de la întemeierea lumii , în cartea vieţii Mielului , care a fost junghiat...

(Apocalipsa 13 : 7-8)

Era o zi senină ce promitea destul de mult soare şi temperaturi ridicate pentru dimineaţa de vară timpurie .

Alex se trezi cu dureri de spate de la bordura pe care dormise ; şi-ar fi dorit să fi fost totul un coşmar , care să se termine odată cu ivirea zorilor . Dar nu era aşa...

Nu i-au trebuit decât câteva momente ca să-şi reamintească tot ce se întâmplase ieri şi se trezi la realitate . Cu greu se ridică de sub balconul ce-i oferise adăpost asupra capului . Îşi imagina că acum era ca un copil al străzii . Ce ciudat ... până acum nu prea ştiuse să mulţumească pentru confortul şi binecuvântările pe care le pierduse acum .

Ce norocos este Alberto că are părinţi , gândea Alex , alţii de vârsta lui , acum sunt deja în orfelinate ,sau poate chiar mai rău ... pe străzi ca mine acum . Sentimente de remuşcări îi chinuiau mintea :

-Doamne , cât de orb am fost , cât de egoist , să nu-mi pese de nimeni , cât de nenorocit ? ce inimă rece am în piept ?

... Durerile de spate le simţea acum tot mai accentuate . Se uită în stânga , apoi în dreapta nedumerit nesţiind în ce parte să pornească la drum . Deşi era confuz în luarea acestei decizii se simţea mult mai calm faţă de ziua precedentă ; se trezi cu o fărâmitură de speranţă ascunsă pe undeva prin inima lui .Încerca să găsească o soluţie salvatoare . Îşi trecu prin minte toţi prietenii la care ar fi putut apela ,însă cu cei mai mulţi nu avea în comun decât munca , şi doar câţiva dintre ei erau creştini .Astfel lista se reduse cu mult .Gândindu-se la fiecare dintre aceştia şi la posibilităţile de a lua legătura cu ei lista tot mai mică se făcea.

Mai rămase doar Eduard ; soţia lui Evelin era la casa lor de vacanţă , o mică fermă undeva pe Valea Prahovei la poalele munţilor .Dacă el n-ar fi plecat deja... cum să ajungă la el ?

Eduard locuia în celălalt capăt al oraşului ; i-ar fi luat cu siguranţă câteva ceasuri ca să ajungă la el acasă . Scoase repede din buzunar cartela telefonică şi plecă în căutarea unei cabine . Formă numărul de telefon de mai multe ori dar în zadar ... Nu răspundea nimeni . Probabil că deja era în drum spre fermă . Mai încercă încă o dată... degeaba . Dezamăgit , părăsi cu paşi greoi cabina telefonică .Se uită în jur , la oameni ; totul părea că este în regulă şi o aparentă linişte domnea .

Pentru cei mai mulţi povestea cu cipul deja trecuse , lucrurile reveneau acum la normal . Totul părea inofensiv , ba din contră , benefic. Totuşi , asemenea unui vulcan gata să- şi scuipe lava , aşa se pregătea ceva pentru întreaga omenire , ceva care să zguduie această pace formală.

Alex îşi continua drumul. Paşii îl duceau acum spre strada unde locuia , spre casa lui . Deşi afară era o zi călduroasă , trebuia să poarte pe el tricoul cu mânecă lungă pe care o aruncase în fugă în rucsac ; nu-şi putea permite un risc atât de mare , libertatea lui era în pericol .Ciudat era faptul că nu prea întâlnise pe străzi pe nimeni cunoscut . Se uită la ceas : era 09:20. Desigur că la ora asta toţi erau la muncă . Cu siguranţă că

şeful lui încercă să-l contacteze telefonic . Alex era unul dintre angajaţii cei mai devotaţi şi lipsa lui nu era benefică firmei .

Ajunse din nou în dreptul unei cabine telefonice ; prin minte îi trecu să încerce să-l sune iar pe Eduard . Formează numărul , pe care din fericire îl ştia fără a-l avea undeva notat . Inima îi bătea tot mai rapid pe măsură ce telefonul suna . Spre surprinderea lui , la celălalt capăt al firului cineva ridică receptorul . Vechiul lui prieten , nu plecase . Era atât de fericit; se bucură asemenea unui copil care primeşte de la părinţi o jucărie frumoasă . Însă vocea destul de gravă de la celălalt capăt al firului, îl readuse cu picioarele pe pământ , la realitatea întunecată ce-l înconjura .

-Nu credeam că o să mai aud vreodată vocea ta . Credeam că ai murit. Îmi pare rău că trebuie să spun asta , dar chiar am crezut că te-au ucis ,spuse Eduard.

-Unde eşti ? pe unde ai umblat ? unde ai dormit? Şi îi adresă o serie de întrebări la care Alex nu avea cum să răspundă de teamă , de panica în care era.

-Vino la mine ; la 6 diseară plecăm spre fermă ; cred că ar fi bine să te grăbeşti . I-am spus Evelinei să nu mai sune , chiar să decupleze telefoanele . Soţia ta şi Alberto sunt bine şi ne aşteaptă să ajungem cu toţii la noapte , apoi mai vedem ce o să facem . Nu putem să ne ascundem la nesfârşit.

-Ai văzut ştirile ? se apropie zăpada ... se pare că natura a înnebunit. Cine a mai auzit de zăpadă în iunie ? Ar fi bine să-ţi iei haine groase pentru tine dar şi pentru ai tăi . Şi ceva de mâncare , nişte provizii că nu se ştie cât vom sta la fermă şi nici nu putem cumpăra . Grăbeşte-te până diseară să ajungi la mine . Mai vorbim atunci .

-Mulţumesc pentru ajutor , adăugă Alex . Chiar acum voi merge acasă să-mi pregătesc bagajele şi apoi voi veni. Trebuie să închid că se

termină cartela ... şi nici nu apucă să-şi salute prietenul că un semnal sonor întrerupse tonul telefonului.

Părăsi din nou cabina , dar de data aceasta cu o speranţă în suflet . Totuşi un gând îl avea mereu în minte : ferma lui Eduard le va putea fi adăpost , dar până când ? cum se va termina situaţia de criză în care se aflau? Va mai apuca el oare să-l vadă pe Alberto crescând mare să poate să meargă la şcoală ?

Deja şi-l imagina pe micuţ , cu ghiozdanul în spate păşind pentru prima dată pe porţile şcolii , dar nu singur , ci de mână cu părinţii lui ... Pe faţa lui Alex se putea citi un zâmbet ascuns ; era un zâmbet de fericire , de împlinire . Îşi imagina de primele bastonaşe şi liniuţe pe care le va învăţa educatoarea , de prima bătaie ca între colegi şi când va veni probabil plângând acasă , îşi imagina că seara când va veni de la servici , băieţelul lui drag îi va ieşi în întâmpinare la uşa casei cu carnetul de note în mână şi va spune :

-Uite tati , primul zece ...

Însă un oftat adânc îi întrerupse şirul de vise pe care şi le făcea mergând pe stradă . Privea în jur: peste tot erau slogane de genul : o lume unită , o lume nouă , un nou început . Oare ce începea? Sentimente de regret şi ruşine se cuibărea în inimă . Regreta faptul că timp de mulţi ani nici măcar nu încercase să-şi facă timp să meargă la studiul biblic , ce se ţinea în fiecare joi ; acum ar fi ştiut ce se pregăteşte. Se scuza mereu că este obosit , că are de lucru şi acasă , uneori că nu se simte bine . Prea târziu ...

Acum îi era ruşine de numele pe care îl purta de mulţi ani , acela de creştin , deşi nu avea prea multe în comun cu creştinismul pe care considera că-l susţine cu toată comvingerea .Realitatea însă l-a lovit cu putere , spulberând încrederea în sine şi toată viaţa îi era acum schimbată . Nu mai trăia pentru el . Atâta timp şi-a neglijat sufletul ,

munca dimpotrivă , îl legă asemenea unui sclav . Dorinţa de a înainta pe scară ierarhică îl orbise oarecum .

Mergea fără să-şi dea seama ce repede trecuse timpul , căci se aflase deja în faţa casei . Îşi căută cheile prin buzunare ; nu le găsi. Căută şi în rucsac , crezând că poate le va găsi – degeaba. Într-un târziu îşi aduse aminte că fugind de acasă a ieşit pe uşa din spate şi cheile erau în uşa de la intrare pe care o încuiase în urma lui când veni prima dată . Alergă cu paşi repezi spre poarta din dosul casei ca să poată intra . Se uita la ceas : 12:20. Afară cerul se înnorase şi era destul de rece.

Oare chiar să vină zăpada? Îşi punea întrebarea Alex , în timp ce pătrunse în curtea din spatele casei . Uşa de la terasă era însă închisă . Înseamnă că exista o singură variantă : pierduse cheile pe drum când alergă.

Singurul lucru pe care îl putea face acum era să găsească soluţia pe care Dumnezeu i-o pregătise pentru a trece şi de acest obstacol ; stia că există undeva . Încercă să forţeze uşa de la terasă; ar fi putut sparge geamul şi să intre uşor înlăuntru , dar nu vroia să atragă atenţia vecinilor , care ar fi putut suna la poliţie , confundându-l pe Alex cu un hoţ. Coborî treptele terasei şi înaintă spre colţul casei ; îşi aduse aminte că uneori soţia lui mai lăsa geamul de la hol deschis ziua pentru a patrunde razele de soare . Spre surprinderea lui , fereastra era deschisă.

-Ce Dumnezeu minunat !...gîndea Alex.

Patrunse în casă fără să fie văzut de cineva şi urcă direct la etaj unde îi era dormitorul .Puse în rucsac cîteva haine ale soţiei , câteva pături şi o haina mai groasă cu glugă pentru el , după care trece în camera alăturată , dormitorul lui Alberto.Deschise dulapul micuţului şi căută de asemenea ceva haine mai groase , ascultând de sfatul lui Eduard .Apoi se aplecă spre pat apucând pe Teddy , ursuleţul de pluş preferat al lui Alberto , fără de care nu dormea uneori noaptea.

Ieşind din camera băieţelului , un sentiment adânc de tristeţe îl copleşise , simţea că nu o să o mai revadă niciodată , de parcă ar pleca într-un adevărat exil . Coborî în grabă în bucătărie , sperând să găsească conserve sau ceva asemănător pe care să le poată transporta uşor. Luă apoi şi o lanternă , baterii de rezervă , câteva lucruri pentru igienă şi toţi banii pe care îi găsise în sertar sperând să-i mai poată folosi cumva.

Părăsi casa în jurul orei 4 după-amiaza , sperând să ajungă la timp acasă la Eduard.Cu rucsacul în spate umplut până la refuz , precum şi cu bagaje în mână , ieşi prin curtea interioară.Era a două oară când fugea din propria casă . Merse câţiva paşi buni , şi înainte de a lua colţul străzii se mai uită o dată înapoi , după care îşi continuă drumul .

Trecu prin faţa unui magazin , şi din obişnuinţă probabil , se uită în geamurile mari ; observă că avea o barbă destul de mare şi îşi aduse aminte că uită să-şi i-a aparatul de ras de pe raftul din toaletă.Îi era groază să se privească în geam , îi displăcea să aibă barbă .

Se uită la ceas cu teamă ca să nu ajungă cu întârziere la casa lui Eduard ; era patru fără un sfert după-amiaza . Mergea ca de obicei pe drumuri lăturalnice , erau străzi pe care nu ajunse niciodată până atunci ; aproape toate aveau denumiri necunoscute de el. Singurul lucru după care se putea ghida era turnul bisericii catolice care se putea vedea de departe.În capătul acelei străzi era casa lui Eduard.

... Cinci şi zece minute... la capătul străzii Mureşului , se observă deja turnul bisericii , pe care Alex abia aştepta să-l zărească . Răsuflă uşurat ; simţea că prinde iar puteri pentru a nu ştiu câta oară ,ca după fiecare eşec ce-l simţise din plin pe pielea lui , singurul care putea face asta era ... Dumnezeu ; acum recunoştea atât de uşor lucrul acesta .

Era în dreptul bisericii catolice ... traversă pe partea cealaltă şi observă la capătul străzii o căsuţă modestă dar bine îngrijită .Încercă să zărească cumva dacă ar putea maşina lui Eduard . Cu cât se apropia mai

mult , bătăile inimii se accentuau , curtea era goală , poarta încuiată şi nici urmă de maşină prin preajmă .

Dacă Eduard plecase deja ? sau mai rău dacă toată scena asta era doar o cursă pentru a-l prinde ?întâmplările din ultima vreme îl făceau acum să devină suspicios ; ar fi în stare cineva să-şi înşele cel mai bun prieten ? care ar fi fost folosul atâtor ani de prietenie fructuoasă ,dacă acum s-ar termina aşa tragic ? oare era posibil ?

Îşi luă inima în dinţi şi sună la uşă . Privea cu nerăbdare la uşa de la intrarea casei să vadă dacă o deschide cineva . Mai sună încă o dată şi aşteptă .De departe se apropiau probabil nişte vecini .Privirea lor îi dezvăluiau lui Alex faptul că cei doi trecători îl suspectau .Trecu prin dreptul lui , fără a saluta . După ce se îndepărtase la o distanţă considerabilă de casa lui Eduard unul din cei doi , întoarse capul să-l mai vadă încă o dată pe Alex , sperând să observe intenţiile acestuia , după care îşi continuă drumul .

Alex mai privi încă o dată printre porţile casei în curtea lui Eduard , apoi atent imprejur sperând să găsească un indiciu , ceva care să-l îndrume ; nimic. Toate lucrurile erau ca de obicei , singurul lucru ce i se părea ciudat era sania nepoţelului lui Eduard , care în loc să fie în garaj , era rezemată de una din porţile garajului , aşezată parcă intenţionat acolo.

Da...îşi spuse Alex , trebuie să fie un semn , şi îşi aduse aminte că vremea avea să se schimbe în următoarele zile ... meteorologii anunţase zăpada. Probabil că Eduard o aşezase acolo ca semn că nu plecase , iar poarta era închisă pe motiv de securitate .Fără să mai stea prea mult pe gânduri se pregăti să sară gardul . Se uită în stânga şi-n dreapta , sperând să nu fie văzut de cineva ; în câteva secunde era deja de partea cealaltă a porţilor şi se furişă direct spre garaj.

Afară începea să se întunece ...nu era decât aproape şase după-amiaza. Nori negri se mişcau cu rapiditate asupra oraşului , aducând cu ei o adiere uşoară de vânt. Probabil se apropia vreo furtună de vară.

Alex pătrunse în garaj , maşina era descuiată , iar porbagajul era umplut la refuz cu pături , saci de dormit , butelie de voiaj şi o grămadă de pungi cu mâncare , însă Eduard nu era nicăieri .Ceea ce putea face acum era să aştepte întoarcerea lui , şi fără să stea prea mult pe gânduri îşi făcu loc în porbagaj pentru a-şi îngrămădi şi el puţinele lui rezerve pe care le luase în fugă .Se ivi o altă problemă – nu mai era loc destul pentru a-şi pune tot bagajul în maşină ; poate că ar trebui să mai renunţe la ceva , dar nu ştia la ce , mai ales că toate îi erau de folos .

Se aşeză pe lada cu scule din garaj , obosit fiind de drumul destul de lung , pe care îl parcurse pâna la casa prietenului său .Teama de viitor îi inundă din nou mintea cu tot felul de gânduri negre . Se apropia furtuna afară , dar una mult mai periculoasă se pregătea să se dezlănţuie în viaţa lui Alex.

Nu trecu mult timp până să se audă cineva la poartă ; se auzi cheile care o deschise rapid...era Eduard . Purta o şapcă pe cap , un lucru bizar , niciodată Alex nu-l văzuse purtând un asemenea accesoriu , ceea ce îi aduse o fărâmitură de zâmbet pe buze , deşi inima lui era cuprinsă de un torent de teamă amestecat cu panică şi multă tristeţe. Pentru moment uită de situaţia cu care se confrunta.

-Credeam că nu o să ajungi , nici tu ...spuse Eduard , intrând pe uşa garajului. Cristi , cu soţia lui , Adriana nu pot ajunge la noi , continuă el; poliţia a blocat ieşirea către autostradă , spre Constanţa pe motiv că se apropie furtuna , şi circulaţia este închisă până dimineaţă , o simplă metodă de precauţie se presupune a fi . Lor le e teamă că se va face probabil şi un control de rutină , şi riscă prea mult să nu fie prinşi .Va trebui cumva să mergem în calea lor , cu maşina noi.

-Cred că ar fi bine să plecăm acum , înainte să inceapă ploaia prea tare.Uite şi bateriile , spuse Eduard , în timp ce scoase din buzunarul hainei câteva seturi de alcaline , o să avem mare nevoie de ele , uitasem să cumpăr.

-Dacă la iesirea din Bucureşti, va fi şi acolo vreun control de rutină , cred că s-a zis cu noi ; să ne rugăm să nu fie aşa , continuă Alex , în timp ce merse să deschidă larg porţile să poată ieşi cu maşina.

Edurd se urcă la volanul maşinii , pregătindu-se să o scoată din garaj , grăbindu-se ştiind la ce pericol se expuneau , dacă cineva îi vedea . După ce închise porţile se urcă şi Alex în maşină .Fără să mai stea pe gânduri cei doi plecau cu dorul în inimă după cei dragi . Se îndepărtau încet de strada micuţă pe care locuia Eduard ; turnul bisericii din apropiere rămânea şi el acum în urmă , într-un final pierzându-se în peisaj . Primii stropi mărunţi de ploaie loveau şoseaua.

-Ce bine că a început ploaia , mă scuteşte pe mine să merg la spălătorie , mai fac şi eu economii pentru concediu , zâmbi Eduard , încercând să descreţească puţin fruntea prietenului său , însă Alex nu zâmbi , din contră , parcă era furat de peisajul de afară .

Stropi tot mai mari de ploaie , loveau cu putere parbrizul .Se lăsă un moment de tăcere , care se prelungi ; fiecare din cei doi se gândeau la viitorul lor care părea mult mai întunecat decât norii ce adusese furtuna asupra oraşului . Sentimente de nesiguranţă se jucau cu minţile lor , încercând să creeze nelinişte şi panică.

Drumul era destul de necirculat ; posibil din cauza ploii , cei mai mulţi au preferat să-şi amâne rezolvarea problemelor.Singurele vehicule care mai circulau erau mijloacele de transport în comun .

-Ce prostie...uite Alex...citeşte ce scrie pe tramvai , întrerupse tăcerea Eduard.

-„Lumea Unită , ziarul numărul 1 din România”? Ăsta când a mai apărut , nici nu am mai auzit de el până acum.

-Uite un altul ; ...”Pace şi echilibru , bine-ai venit în lumea noastră”.Câte aiureli pot scrie ...

-Şi cât de uşor se înşeală oamenii , adăugă Eduard, în timp ce traversă ultima arteră principală din Bucureşti , mass-media coruptă îşi joacă rolul bine , chiar foarte bine.

Maşina coti la stânga pe un drum secundar , pe o şosea cu sens unic , ce ducea către periferia oraşului.

-Să sperăm că au asfaltat tot drumul , până vom întâlni şoseaua ce vine dinspre Constanţa ; dacă va fi noroi , s-ar putea să rămânem împotmoliţi aici , şi pe o vreme ca aceasta s-a zis cu plecarea.

Se lăsă din nou momente de linişte , în timp ce maşina înainta pe străduţa îngustă.

-Cum o să ne întâlnim cu Cristi şi Adriana , nici măcar nu ştim unde ne aşteaptă ,întrebă Alex curios.

-Singurul acces spre casa mea ,ca să intrii de pe drumul principal , şi nici să nu intri prin centrul Bucureştiului , este această străduţă , pe care mergem acum; ei ştiu drumul pe aici , pentru că de fiecare dată când veneau la noi o foloseau pe post de scurtătură.Sper să-şi aducă aminte de ea , altfel nu ştiu cum o să ne întâlnim cu ei.

-Ce bine dacă am fi avut acum un telefon la noi ; chiar azi dimineaţă au sunat cei de la reprezentanţă şi mi-au spus că mi s-a restricţionat dreptul de a apela şi a fi apelat , pe motiv că nu am trimis codul unic de înregistrare .Cred că urmează să fiu dat în judecată , explică Eduard ; cred că acelaşi lucru se întâmplă şi cu celelalte datorii către stat.Cred că o să am un teanc de citaţii de la judecătorie când o să ne întoarcem acasă.

-Dacă o se ne mai întoarcem...continuă Alex , nu vezi?lucrurile se schimbă atât de rapid...poţi ştii ce ne aşteaptă mâine ?

Drumul îngust se apropie de sfârşit . Ploaia nu părea că dă semne de oboseală , din contră prindea puteri la fiecare rafală de vânt ce îndruma norii.La câteva sute de metri înainte se putea vedea şoseaua dinspre Constanţa.Maşina se opri aproape de intersecţie.

-Şi acum ce facem ?

-Aşteptăm , răspunse Eduard , să vedem ce se întâmplă ; cu siguranţă nu am ajuns degeaba până aici .O să ajungă şi Cristi cu Adriana, o să vezi . Să ne uităm după o Dacie neagră , din păcate numărul nu-l ştiu, nu m-am gândit vreodată că o să-mi trebuiască.Să sperăm că ne văd ei pe noi , ar fi mult mai uşor aşa pentru toţi .

Şase şi jumătate după-masa...Pe şosea nu prea treceau maşini , mai ales că la câţiva kilometri mai încolo se afla un filtru al poliţiei care interzicea circulaţia spre Constanţa , singurii care ajungeau în Bucureşti erau cei care circulau dinspre mare ; şi aceştia trebuiau să treacă printr-un control de rutină la intrarea în capitală.Alex porni radioul pentru a asculta ştirile de la fără un sfert.

..."Furtuna pare că abia acum începe , anunţa prezentatorul de la radio , valurile în largul mării deja ating cote alarmante , iar meteorologii anunţă înrăutăţirea vremii , în următoarele zile în zonele de munte se aşteaptă să ningă , deci atenţie celor ce-şi doresc să petreacă sfârşitul de săptămână în mijlocul naturii .Poliţia începe să se mobilizeze , probabil că se va trece la blocarea tuturor drumurilor către Valea Prahovei , însă momentan se fac doar speculaţii .Înainte de a continua programul de seară , am primit la redacţie o ştire de ultimă oră : se pare că mai sunt persoane care încă nu şi-au primit cipul , un raport al Ministerului Apărării , arată că aproximativ 2,3 % din populaţie nu s-a prezentat la birourile de identificare locale. Prin decretul de urgenţă votat ieri ,acceptarea cipului

este obligatorie , deja s-a trecut la măsurile de urgenţă şi anume la ridicarea libertăţii celor neînscrişi în rapoarte. Din surse sigure confidenţiale , deja au fost arestaţi aproximativ trei mii de oameni din diferite zone ale ţării .Ministrul Apărării mulţumeşte celor ce vin în sprijinul organelor de stat şi ajută la găsirea celor neidentificaţi ...”

Alex schimbă frecvenţa , dar spre surprinderea lui , auzi aceleaşi lucruri.Închise nervos radioul , şi nici unul din cei doi nu încerca să comenteze cele auzite. Tăceau şi fiecare trata în mintea lui problema încercând să găsească o soluţie.

Eduard rupse tăcerea :

-S-a zis cu noi...

-Hei , ce faci? Acum mă deznădăjduieşti şi tu ? adăugă contrariat Alex ; o jumătate de ceas în urmă spuneai că speranţa moare ultima , şi acum...? trebuie să existe o soluţie ; uite , aşteptăm să apară Cristi cu Adriana , şi apoi mai vedem.

-Alex , trebuie să fim realişti , s-ar putea ca cei doi să nu mai ajungă , te-ai gândit şi la varianta aceasta? Dacă sunt deja arestaţi , la vreo secţie de poliţie din împrejurime?

-Mai aşteptăm un sfert de ceas , poate apar , dacă nu ...

-Atunci plecăm fără ei , continuă Eduard.

Minutele se scurgeau greu .Din când în când se mai uitau la ceasul încorporat în bordul maşinii , ca la o clepsidră aşteptând scurgerea nisipului.Cei doi erau oarecum prinşi la mijloc : ştiau că şederea lor în loc ar putea să le strice planurile , şi creştea riscul de a fi prinsi ; pe de altă parte , îşi doreau ca prietenii lor să ajungă în cele din urmă , măcar la ultima fărâmitură de nisip din clepsidra imaginară.

Eduard porni motorul maşinii după care continuă :

-Timpul a expirat ; plecăm .Nu are nici un rost să mai întârziem , riscăm prea mult .Dacă trebuie ca ei să plătească asemenea celorlalţi ca şi

martiri , să sperăm că o vor face cu capul sus ; ce putem face e să ne rugăm .Am încercat să-i ajutăm aşa cum am crezut noi de cuviinţă , încercând parcă să se scuze , dar oare în faţa cui încerca să-şi pledeze nevinovăţia?

Alex confirmă că este de acord să plece , dând din cap , şi în timp ce maşina se indrepta din nou spre Bucureşti pe acea străduţă îngustă , privea în oglinda retrovizoare de pe partea lui , aşteptând un ultim semn . O lacrimă sinceră brăzdă obrazul lui , dar o şterse rapid , sperând ca Eduard să nu-l vadă .Considera că bărbaţii trebuie să dea dovadă în orice situaţie că sunt puternici , tari şi că nu cedează emoţional orice s-ar întâmpla.

După câteva clipe , maşina se opri brusc.Mirat Alex privi spre Eduard , cu gândul de a cere o lămurire ,însă rămase fără cuvinte. De pe obrajii vechiului său prieten , se scurgeau lacrimi , ce udau bancheta. Nu îndrăzni să ceară vreo explicaţie , pentru că întelese : se vor întoarce . Sentimentul de milă îi cuprinse pe cei doi .În mintea lor probabil că s-au pus în situaţia lui Cristi şi soţia sa , şi s-ar fi bucurat ca prietenii lor să nu-i fi părăsit atunci când aveau mai mult nevoie de ei.

-Mai putem întârzia măcar câteva minute , nu ştiu de ce , dar cred că or să apară , încerca să dea o explicaţie Eduard la cele întâmplate, în timp ce-şi ştergea lacrimile , iar maşina se îndrepta spre intersecţia cu autostrada dinspre Constanţa.

Aşteptau cu nerăbdare sperând să oprească o maşină în intersecţie , în timp ce lupta cu cronometru era tot mai acerbă . Dacă cineva ar fi putut să măsoare bătăile neregulate ale inimilor celor doi , cu siguranţă ar fi spus că cei doi suferă de hipertensiune arterială sau de aritmie cardiacă.

-Cred că ar trebui să opreşti ştergătoarele de parbriz , a mai încetat ploaia , grăi Alex , în timp ce se privi în oglinda retrovizoare a maşinii ; uite deasupra Bucureştiului ce curcubeu frumos ...

Atenţia le fusese captată de semnul de pe cerul ce începea să se lumineze ; norii negri se îndreptau către litoral .

-Alex , cred că acum pot înţelege cât de fericit trebuie să fi fost Noe şi familia lui , atunci când Dumnezeu le arătă un curcubeu ca semn , cât de emoţionant trebuie să fi fost , uite cât de minunat este ; de când eram copil nu am mai văzut unul la fel ca acesta , sau poate că nu mi-am făcut timp să le văd ...

-Cu siguranţă au fost multe asemenea , dar am pierdut noi momente ca acestea , cu lucruri care acum par inutile ; timp irosit degeaba.

Un claxon întrerupse discuţia celor doi ; o maşină cu număr necunoscut de cei doi , opri în apropierea intersecţiei . Erau Cristi şi Adriana. Coborî în grabă uitându-se la ceas , înţelegând că erau aşteptaţi de ceva vreme .Deschise portbagajul , din care scoase o valiză mare şi o altă geantă de voiaj , după care traversă autostrada .

-Sincer să fiu , nu mă aşteptam să vă mai găsesc aici , spuse oarecum uimit Cristi , întinzând mâna pentru a-şi saluta prietenii , după care îşi puse toate bagajele în maşina lui Eduard.

Cristi era un tânăr proaspăt căsătorit , absolvent al unei şcoli de misiune , ce avea ca ţel evanghelizarea Dobrogei. Dorinţa de a fi misionar fusese însă dominată de câştigul mare şi rapid de bani proveniţi din tranzacţii imobiliare în care se implicase ca intermediar.Frumoasa lui soţie , Adriana , tehnician dentar de profesie , purta în suflet regrete , înţelegând acum în momente de criză , că ea purta vina celor întâmplate ; imediat după nuntă , ea propusese soţului să renunţe la misiune , pe considerente financiare , fiind la început de drum în căsnicie şi având nevoie de mai

multe resurse materiale. Deşi ştia aceste lucruri , Cristi nu-i reproşase niciodată soţiei ceva , pentru că înţelese că şi el purta o parte din vină , acceptând să renunţe la visul de a ajuta oamenii , vis care îl aduse printre studenţii de la misiune.

-Vă place noua noastră achiziţie ? încercând Adriana să intre în discuţie , şi arătând spre maşina parcată la câţiva metri în spatele ei.

-M-am tot întrebat uneori , ce salariu poate avea avea un tehnician dentar , glumi Eduard , în timp ce se apropie de Adriana şi o sărută pe obraji .De-a lungul anilor el împreună cu soţia lui Evelin , se ataşase de ea ca de propria lor fiică , pe care din păcate nu avusese fericirea de a o avea.Oricum se bucurau din plin de cei doi nepoţei din partea băiatului lor.

Cristi explică cum ajunse cu maşina respectivă , care de fapt era a socrului .

-I-am spus că trebuie să ajungem urgent până diseară în Bucureşti , şi i-am propus să ne închirieze maşina . Maşina noastră este de două zile la reparaţii , şi nu am mai avut bani să mergem să plătim reparaţia.Nici eu , şi nici Adriana nu ne-am mai putut scoate bani din bancomate , conturile fiind blocate ; de fapt , cred că şi voi cunoaşteţi povestea asta tristă , mă gândesc că la fel s-a întâmplat şi în cazul vostru.

-Or să ridice maşina cei de la poliţia rutieră ,continuă Adriana ; îl vor pune pe tata să plătească pentru a o putea ridica .Acum pentru moment el este încă la staţiune la Băile Herculane , pentru tratament .Se va speria că nu o să ne mai găsească acasă când se va reîntoarce .Nu i-am spus de intenţiile noastre , pentru că este în stare să alerteze poliţia , crezând că îmi face mie un mare serviciu. Imediat după ce ajunsese în staţiune , acum câteva zile , ne telefonase să ne spună vestea că şi-a făcut implantul , nefiind altfel acceptat la tratament.S-a bucurat că poliţia din Herculane i-a venit în ajutor şi nu a trebuit să se reîntoarcă în Constanţa

pentru a-şi primi codul de identificare.Dacă l-aţi fi auzit cu câtă bucurie îmi spunea aceste lucruri , explica Adriana plângând , v-ar fi uimit. Bineînţeles că m-a sfătuit imediat să merg şi eu cu Cristi să facem implantul , ca să nu avem probleme cu poliţia.

Cristi se apropie de ea , şi o strânse în braţe , cu o mână ştergându-i lacrimile de pe obraji :

-Până acum , vezi , nici o patrulă nu am întâlnit , cu siguranţă mâna Lui Dumnezeu ne-a oferit protecţie ; o să fie bine şi de acum încolo , îţi promit.

Cei patru se urcă în maşina lui Eduard , pregătindu-se pentru ce era mai greu.

-Plecăm ...să ne rugăm să ajungem cu bine , la noapte la fermă ; sper să nu avem probleme pe drum , dacă până acum am fost feriţi , să sperăm că şi de acum încolo se va întâmpla la fel , încerca Eduard să-i încurajeze pe ceilalţi trei colegi de drum . Benzina ne ajunge să putem ocoli Ploieştiul , trecând pe la periferie ; aşa putem evita poate un blocaj de rutină .

-Dacă ne va opri , ce facem ? întrebă Cristi ; oprim sau ... fugim? Continuă el şi aşteptând să i se dea un răspuns , însă acesta întârzie să apară . Nimeni nu încercă să-l lămurească , iar liniştea se lăsă în maşină. Uneori şi tăcerea e un răspuns , înţelese deja mesajul exprimat prin atitudinea lor.

În mai puţin de jumătate de ceas de mers cu maşina , deja se puteau vedea munţii . Afară deja începea să se înnopteze ; era trecut de ora opt seara. Fiecare era atent la drumul ce-i aştepta în faţă , sperând să nu vadă patrule ale poliţiei. Autoturismele ce veneau din sens opus erau destul de rare , ceea ce-i punea oarecum pe gânduri pe cei patru , deşi nici unul nu avea curajul să aducă lucrul acesta în discuţie , probabil din teama de a nu fi privit de ceilalţi mai puţin curajos .

-Brazi...mai avem cam vreo cinci kilometri până la intrarea în Ploieşti , aproximă Adriana , în timp ce citi borna de pe marginea şoselei.Putem să ocolim şi intrând pe drumul destinat autovehiculelor cu tonaj mare , e mai sigur ; drumul se va desparte în curând , poţi să virezi la dreapta , bineînţeles dacă şi voi consideraţi că e mai bine şi mai sigur aşa.

Ceilalţi o aprobă , dând din cap .La câteva sute de metri înainte , şoseaua se bifurcă în două , iar maşina luă traiectoria drumului destinat pentru autovehicule speciale.

În depărtare se putea vedea oraşul Ploieşti cum rămânea în urmă, în timp ce maşina se apropia tot mai mult de Valea Prahovei.

Kilometru după kilometru , tensiunea atingea noi cote ; fiecare aştepta să ajungă cât mai repede la fermă .Dacă cineva ar fi putut să le îndeplinească o singură dorinţă valabilă pentru toţi , cu certitudine că ar fi picat de acord să ajungă cât mai repede la adăpostul fermei fără să întâlnească vreun echipaj al poliţiei.

Şoseaua se uni din nou cu banda specială pentru autoturisme. Bornele kilometrice anunţau intrarea în comuna Floreşti Prahova.

-Mai sunt vreo zece-doisprezece kilometri până la drumul forestier , scurtătura pe care trebuie să ajungem noi ,încerca Eduard să le explice cam pe unde se află în momentul de faţă.

Urmă o cotitură la dreapta , după care maşina frână brusc.Toţi ochii se aţinti la mai puţin de două sute de metri în josul străzii : un echipaj de poliţie împreună cu soldaţi ai forţei terestre române blocase strada , efectuând controlul de rutină despre care se amintise la ştirile de la radio.

-Întoarce rapid , strigă Adriana , să fugim.Cristi încercă să o liniştească , explicându-i că e doar un control de rutină , probabil vrând doar să afle destinaţiile celor aflaţi în trafic , şi pentru a se asigura că nici

o maşină nu va înainta spre cabane turistice aflate la cote înalte unde se preconizase că o să ningă.

Ştiau că , deşi s-ar fi întors , armata i-ar urmări şi situaţia s-ar complica mai mult.Toţi aşteptau intervenţia divină a Lui Dumnezeu , sperând să scape şi din acest eşec.

Eduard opri maşina în spatele celei care deja era investigată , şi urmăreau cu atenţie ce se întâmplă la câţiva metri în faţa lor .Părea că poliţia controla doar permisul de conducere al şoferului , după care îl întrebă ceva. În câteva clipe , poliţistul făcu semn că totul e în ordine cu maşina respectivă şi le acordă dreptul de a-şi continua călătoria .

-Rugaţi-vă e rândul nostru , îi anunţă Alex , în timp ce Eduard porni maşina la semnul poliţistului care îi arătă să se apropie de punctul de control.

Lucrurile se petreceau cu aşa repeziciune că nici unul dintre ei , nu se putea gândi la ce li se putea întâmpla , fiecare strigând în gîndurile lui către cer, implorând pe Dumnezeu să intervină.

Reprezentantul poliţiei se apropie de geamul maşinii de pe partea şoferului , aplecându-se puţin :

-Bună seara , locotenent Mihăileanu ,de la poliţia rutieră Câmpina, permisul de conducere la control , vă rog ...ştiţi că de la Posada , drumul este închis pentru patruzeci şi opt de ore ? în ce direcţie vă îndreptaţi , îl intrebă locotenentul pe Eduard , în timp ce acesta îşi căuta actele.

-Noi mergem doar până în Câmpina , răspunse Alex , prefăcându-se că totul e în regulă , observând că Eduard este puţin înspăimântat.

Poliţistul luă permisul de conducere , îl examină destul de superficial , după care îl înmână proprietarului , urându-le drum bun şi atenţionându-i despre vremea rece ce se aştepta în următoarele ore .

Eduard mulţumi pentru sfat , după care se pregăti să pornească. Însă pare că locotenentul mai avea o nelămurire , apropiindu-se încet de maşină , făcând semn să coboare geamul de pe partea şoferului.

-O ultimă întrebare adăugă locotenentul ...aş vrea să văd şi eu codul dumneavoastră de identificare ; mi s-a părut că nu-l aveţi , atunci când a-ţi întins mâna pentru a vă primi permisul de conducere. Poliţistul îl privi drept în ochi , permiţând să se poată citi pe faţa lui , câtă plăcere îi aduse această captură.

Eduard timid , întinse mâna în timp ce ceilalţi din maşină , speriaţi ,parcă nici nu mai respirau.Îşi ridică puţin mâneca de la haină , în timp ce locotenentul aprinse lanterna:

-Nu văd nimic ...

-Nu este nimic acolo , continuă şoferul , nu am ce să vă arăt , pentru că nu am acceptat cipul.

Poliţistul făcu semn unui soldat să se apropie , îi şopti ceva la ureche acestuia , după care îi ordonă cu glas tare , astfel încât să audă şi cei patru , că maşina respectivă trebuie păzită .

-Cred că ne vor lăsa să trecem , încercă Alex să încurajeze , altfel n-ar fi reacţionat aşa de calm , probabil că acum cere sfatul unui superior.

După câteva minute de nelinişte , soldatul care păzise maşina , primi noi ordine de la un altul , după care le comunică , aplecându-se la geamul de la uşa şoferului :

-Trebuie să mă urmaţi până la biroul poliţiei din Câmpina , pentru a da o declaraţie în scris , să nu uitaţi că avem voie să folosim armamentul din dotare în cazul opunerii dumneavoastră , deci ar fi bine să vă păstraţi calmul.

Soldatul le făcu semn să coboare din maşină , pentru a fi percheziţionaţi , apoi îi urcă într-o maşină a patrulei de poliţie , ce avea să-i ducă până în Câmpina .

Un poliţist se urcă la volanul maşinii lui Eduard , urmând întocmai echipajul ce-i însoţea pe cei patru ; nici unul dintre ei nu avea curajul să ceară vreo explicaţie autorităţilor respective.Tăceau şi aşteptau să vadă ce se întâmplă.

Alex privi la ceasul din maşina poliţiei .Era aproape nouă şi jumătate seara.Ce zi ... gîndi el , nu-i venea să creadă ochilor ceea ce se întâmpla în jurul lui . Uneori îi mai trecea prin cap gândul că poate totuşi evenimentele acestea nu erau decât produsul imaginaţiei lui bogate , un fragment trist dintr-un coşmar .Îşi reîmprospăta memoria cu toate eşecurile din ultimele ore ; era epuizat .Stresul şi teama din ultimele zile îl aduse acum pe marginea prăpăstiei.

Oare îşi va putea păstra echilibrul , fără să alunece în abis ?

Capitolul 3: Ziua înşelării

…Drept răspuns Isus le-a spus :Băgaţi de seamă să nu vă înşele cineva.Atunci vă vor da să fiţi chinuiţi şi vă vor omorî ; şi veţi fi urâţi de toate neamurile pentru Numele Meu.Atunci mulţi vor cădea , se vor vinde unii pe alţii , şi se vor urî unii pe alţii...

(Matei 24 : 4 ,9 ,10)

Drumul atât de scurt până la biroul poliţiei din Câmpina , li se păru celor patru acuzaţi o veşnicie. În lumina farurilor celor două maşini se putea observa ceaţa densă ce domina întreaga Valea Prahovei.

În curând maşina poliţiei împreună cu echipajul însoţitor , se opriră în faţa unei clădiri destul de vechi . Scurta călătorie a celor patru răzvrătiţi ai legii luă sfârşit.Nimeni nu se grăbi să coboare din maşină cu excepţia poliţistului cei aduse în Câmpina.

La etajul superior al clădirii se observa lumină , ceea ce însemna că erau aşteptaţi.Urcară câteva trepte vechi din scândură, care duceau spre o sală destul de mare , raportând la dimensiunile clădirii.

- Poftiţi înlăuntru...şi închideţi uşa , afară e destul de rece , se auzi vocea comandantului postului de poliţie în timp ce aruncă încă un lemn în focul ce încălzea soba veche de teracotă, din colţul sălii.

- Deci voi sunteţi acuzaţii lui Mihăileanu ? Îşi continuă discursul comandantul...

- Eu sunt comandantul Dumbrăvean , cu siguranţă nu aţi mai auzit de mine ; din câte ştiu eu , voi ăştia credincioşii fanatici, nu prea aţi creat probleme Poliţiei...până acum. Am avut şi eu o mătuşă ca voi , acum e moartă , şi mă bucur, sincer.Mi-ar fi părut rău să aud acum că s-ar fi întâmplat ceva rău cu ea .Din câte o stiu eu , era tare încăpăţânată în ce privea principiile morale de viaţă , şi cred că acum ar fi zăcut prin vreo închisoare în cel mai fericit caz.

- Luaţi fiecare câte o foaie , şi daţi declaraţie in scris cum aţi ajuns aici şi motivul pentru care aţi fost aduşi aici. Comandantul plecă în camera alăturată pentru a da un telefon.

- Oare ne vor da drumul ? deschise subiectul Adriana , îmi este teama , Cristi , şi îl apucă de mână căutând consolarea soţului ei.

După câteva minute comandantul Dumbrăvean , se reîntoarse în sala principală , unde cei patru terminase de scris declaraţiile. Se apropie de

masa din mijlocul sălii şi strânse foile, chemă doi poliţişti ce erau într-o altă sală alăturată , după care se întoarse spre ei :

- După cum ştiţi mulţi alţii ca voi , sunt deja morţi , asta fiind pedeapsa pentru rebeliunea voastră , însă eu nu pot lua singur această decizie singur, mai ales că voi nu aţi opus rezistenţă. Aşa că am decis să vă reţin în arest pentru 24 de ore , aici , după care vom vedea ce măsuri se vor lua cu voi. Cei doi poliţişti vă vor conduce jos la demisol , unde veţi înnopta.Va fi destul de răcoare acolo jos , să sperăm că nu veţi răci , continuă pe un ton răutăcios şi oarecum dispreţuitor comandantul Dumbrăvean.

Părăsiră sala coborând din nou pe treptele şubrede de scândură pentru a ajunge la demisol .

- Ce şanse avem să fugim şi să scăpam nevătămaţi , îi şopti Adriana la urechea dreaptă a lui Cristi , care o ţinea strâns de mâna .

Deşi îi era destul de uşor să citească pe expresia feţei soţiei disperarea , privind-o drept în ochi , ezită să-i dea un răspuns ; îi era teamă de reacţia acesteia la gândul că nu au nici măcar o şansă să scape fugind.

Poliţistul ce mergea înaintea celor patru se opri în faţa unei uşi la fel de veche ca şi treptele pe care tocmai terminase de coborât ; scoase din buzunarul stâng al paltonului cheia şi deschise uşa cu grilaj ruginit.

- Apa nu funcţionează , nu ştiu dacă vi s-a spus , şi încă ceva : aveţi grijă la şobolani sunt cam speriaţi , nu prea au avut de mult timp musafiri pe aici , izbucni în râs poliţistul , în timp ce se pregătea să închidă uşa .

Celula era de fapt o cameră mică de câţiva metri pătraţi, cu tavanul acoperit de o pătură subţire de mucegai format datorită umidităţii , iar pereţii purtau tot felul de însemne obscene , probabil aparţinând puşcăriaşilor ce îşi petrecuseră zile întregi din viaţă aici. Camera nu avea

nici o fereastră , singura sursă de lumină fiind doar un bec de doar câţiva waţi putere , care mai mult deranja la ochi , decât să lumineze , iar paturile din fier ruginit , erau acoperite cu saltele pe care gândacii se jucau în voie bună.

- Cred că avem o zi la dispoziţie să ne rugăm , altceva nu văd ce putem face , luă cuvântul Eduard , singurul nostru ajutor vine de acolo de sus , de la Dumnezeu.

Adriana începu să plângă asemenea unui copil , iar lacrimile mari se scurgeau cu repeziciune de pe obraji pe podeaua prăfuită . Cristi o strânse în braţe , încercând s-o asigure prin gestul lui că e aproape de ea , că nu e singură.

Comandantul Dumbrăvean , ordonă ca maşina sechestrată să fie percheziţionată sperând că poate se vor găsi ceva probe care să-i poată uşura luarea unei decizii în cazul celor patru; mintea lui întunecată acum îl conducea spre dorinţa arzătoare de a-i vedea pedepsiţi .

Jos , în celulă , Alex adormise pe salteaua rece , epuizat de coşmarul pe care-l trăia. Eduard nu putea nici cum să adoarmă; se gândea la tot ce se putea întâmpla mai rău.Bineînţeles că şi gândul evadării îi trecu prin minte dar rămase fără rod .Cum puteau să scape ? Oare va interveni Dumnezeu , sau vor trebui să-şi dea viaţa ca martiri ? Cerul era gata să intervină miraculos sau aştepta clipa în care porţile se vor deschide pentru a-i primi?

Şi Adriana adormi într-un târziu cu ochii umeziţi de lacrimi . Cristi se retrase într-un colţ al celulei şi acoperindu-şi faţa cu mâinile începu şi el să plângă ; în tăcerea nopţii doar lacrimile lui se auzeau în timp ce atingeau podeaua veche.

După o percheziţie amănunţită , poliţiştii se întoarse la comandant cu o listă a bunurilor ce le descoperiseră ei în maşină :

- Cred că se îndreptau la vreun refugiu , undeva în munţi , probabil prin apropiere , pentru că benzina din rezervor este destul de puţină , concluzionă unul din poliţiştii care luă parte la percheziţie .

Comandantul lua raportul întocmit şi citi cu voce tare : baterii , lanterne , pături , conserve de carne , haine groase ... după care rămase puţin pe gânduri .

- Ar trebui cumva să aflăm încotro se îndrepau ; cu siguranţă au pe undeva un cuib . Ce captură valoroasă ar fi dacă i-aş prinde pe toţi , gândi comandantul , şi imaginându-şi deja cât de bine ar arăta în mass-media raportul lui. Desigur că nici promovarea nu era prea departe , cu siguranţă ar fi fost mutat din Câmpina într-un oraş mare , datorită seriozităţii şi devotamentului faţă de lege.

Dacă ar găsi o modalitate de a afla unde se îndreptau fugarii , ar pune-o în practică, dar unde să o găsească ? Cu siguranţă bătaia nu părea nici pe departe cea mai bună cale de a afla un răaspuns direct din partea celor închişi .Ştia din experienţele altor colegi cum această modalitate eşuaseră de fiecare dată când fusese aplicată creştinilor ; ba din contră îi călea şi mai tare , luptând şi mai mult pentru credinţa lor , cei mai mulţi suferind până la ultima lor suflare de viaţă .

În toiul nopţii ,comandantul Dumbrăvean , tot mai stătea la biroul său din sediul poliţiei din Câmpina , concentrându-se la un singur lucru , care îl măcina şi nu-l lăsa să aibă odihnă . Chiar dacă ar fi mers acasă cu siguranţă nu ar fi putut dormi , aşa că , decât să-şi deranjeze şi familia mai bine rămase la biroul său.

Spre dimineaţă părăsi încăperea şi ieşi pe hol căutând să vorbească cu cineva . Uitase cât de devreme este , aşa că se îndreptă spre sala principală .Rămase uimit când observă că nu era nimeni acolo.Se uită la ceas şi atunci înţelese.Era mult prea devreme să fie cineva la servici .

La ora patru dimineaţa nu putea să fie nimeni în instituţie decât agentul de noapte şi paznicul inchisorii.Comandantul părăsi sala îndreptându-se spre locul unde stătea de obicei agentul care era de serviciu noaptea.La capătul holului principal , la etaj , era o mică încăpere unde se afla un televizor.Acolo găsi pe subalternul său , urmărind un meci de box transmis în direct.

- Eşti pasionat de sporturi sângeroase ,Marcel ? îi întrerupse vizionarea meciului , comandantul care se apropie de acesta.

- Nu prea , dar până dimineaţă mai e mult , şi cafeaua nu prea îşi mai face efectul aşa că dacă vreau să nu adorm , mai bine urmăresc meciul ăsta.Dar dumneavoastră , cum de a-ţi venit aşa devreme , la muncă? Este vreo urgenţă?

- Nici nu am plecat acasă , încercă să zâmbească comandantul , obosit după o noapte albă .

- Dar de ce , s-a întâmplat ceva?

Comandantul ezită să-i spună adevărul şi tăcu pentru puţine clipe.

- Dacă vă pot ajuta cu ceva , spuse Marcel , puteţi să-mi spuneţi , dacă aveţi nevoie de mine...sigur vă simţiţi bine?

- Da , totul e în ordine , chiar acum plec acasă , s-ar putea dimineaţă să întârzii , dar te rog să-i transmiţi şi lui Mihăileanu lucrul acesta când soseşte .O să ştie ce are de făcut.

- Să-mi spui când ne întâlnim cine a câştigat partida , glumi comandantul , neştiind nici măcar cine sunt cei doi pugilişti ce se luptau, după care se întoarse spre uşă să plece.Făcu câţiva paşi după care înainte de a ieşi pe hol , se opri .

Marcel îl privi nelămurit , neînţelegând ce se întâmplă...

- Vă mai pot ajuta cu ceva domnule comandant?

- De fapt cred că ai putea să mă ajuţi puţin , întorcându-se cu faţa spre agentul aşezat în faţa televizorului.

- Marcel , orice om are cel puţin un punct slab , aşa-i?

Acesta încuviinţă din cap că aşa este , deşi nu era prea limpede ce vroia să spună comandantul.

- Care este punctul slab al creştinilor , al fanaticilor aceştia pe care tocmai i-am arestat aseară ? toată noaptea am încercat să-l găsesc dar în zadar...

- Ce întrebare grea...murmură încet Marcel , încercând să nu-şi dezamăgească superiorul...căutând în acelaşi timp şi un răspuns , după care se lăsă din nou tăcere.

- Mai vorbim mâine , lasă , nu-i nici o problemă dacă nu ştii , reluă discuţia Dumbrăvean , nici eu nu am găsit un răspuns , cel puţin până acum.Îl salută pe Marcel şi părăsi încăperea. Se reîntoarse în biroul său , îşi luă haina ,după care se pregăti să plece în cele din urmă acasă.Coborî treptele şi se îndreptă spre uşa ce dădea spre parcare , unde se găsea şi maşina lui.

Nu apucă să închidă uşa , că în urma lui , în fugă , se apropie cu zâmbetul pe faţă Marcel.

- Să nu-mi spui că iar am uitat cheile de la maşină , mi se întâmplă destul de des , exclamă comandantul , privindu-l pe agent cum coboară treptele îndreptându-se spre el .

- N-aţi uitat nimic , dar cred că am găsit răspunsul la întrebarea ce mi-aţi pus-o acum câteva minute.

- Iuda... Iuda e răspunsul , continuând Marcel să-i explice : vă aduceţi aminte că Isus a fost trădat , dar tocmai de Iuda , unul din cei doisprezece ucenici , deci unul din apropiaţii lui. Dacă vreţi să-i prindeţi găsiţi un turnător între ei , cineva în care au deplină încredere , deşi cred că în situaţia de faţă nu o să aibă efect .

- Şi dacă găsesc o persoană care să joace rolul unui creştin pentru câteva ore , îl închidem în celulă cu ceilalţi. Cu siguranţă , va merge aşa .

- Poate că veţi găsi pe cineva care să fie destul de şiret şi să-şi joace bine rolul , pentru a avea parte de mila prizonierilor , dar ar trebui să aibă cel puţin nişte cunoştinţe minime despre regulile de viaţă ale acestora...ştiţi că au un comport mai diferit faţă de ceilalţi oameni , ca să nu mai zic de practicile lor bizare; cel puţin aşa am auzit.

- Îmi trebuie un om care a mai avut de-a face cu creştinii ,continuă discuţia comandantul . Cred că s-ar putea să fi găsit deja persoana potrivită.

Uimit , Marcel , aşteptă cu nerăbdare să afle numele celui ce ar putea să-i ajute:

- Mai există un mic detaliu ce ar trebui pus la punct; va trebui să rezolvăm şi problema cipului de pe mână...

- Asta se rezolvă...un accident banal , mâna dreaptă fracturată , pusă în ghips , va acoperi perfect micul semn.Voi vorbi cu doctorul Vladimir, cu siguranţă ne va ajuta. Tot el va face si actele necesare credibilităţii.

- Îţi aduci aminte că pentru o perioadă bună de vreme , primeam vizite destul de dese , de la un domn pe nume Bogdan? De fapt era un bun informator. De multe ori , sarcinile lui , erau de a urmări pe creştinii din zonă încercând să găsească locurile pe unde îşi ţineau adunările.Am colaborat foarte bine în acea perioadă cu el .Apoi a venit democraţia , şi lucrurile s-au schimbat radical , din punctul ăsta de vedere.

- O să-l caut chiar după-masă; acum plec acasă , dorm câteva ore , şi o să mă intorc cât pot de repede.

- Marcel , notează-ţi undeva numele ăsta undeva: Bogdan Pescaru.Înainte de a ieşi din tură , am să te rog , să suni la Bucureşti şi să ceri informaţii despre el. Nu pot suna acum că e prea devreme şi nu va răspunde nimeni.

Marcel încuviinţă din cap că înţelese ce are de făcut şi că va executa ordinul primit , deşi tonul pe care îl spuse comandantul , suna mai mult a rugăminte , nu a ordin.

Dumbrăvean îşi căută cheile de la maşină în buzunarul de la haină , după care se îndreptă spre parcare.

- A câstigat Petterson ,la meci , strigă Marcel din pragul uşii

- Şi cine a pierdut ? glumi comandantul , în timp ce-şi descuia maşina.Apoi porni spre casă.

Jos în celula rece , încă mai domnea liniştea , toţi dormeau neştiind că duşmanul se pregătea să lanseze un nou atac împotriva lor .

Deasupra Câmpinei răsări soarele , anunţând o zi superbă de vară . În unitate se reluă activitatea cea de zi cu zi , turele se schimbaseră , un alt paznic se grăbea să preia paza micii închisori .La zgomotul paşilor ce coborau treptele , Eduard fu primul care se trezi ; privi la ceas ...era şapte şi jumătate.Înţelese că paznicul care trebuia să intre în tura de dimineaţă întârziase . O mică discuţie se auzi între paznici , probabil unul din ei explică celuilalt de ce întârziase.

Eduard se ridică din patul rece îndreptându-se încet spre uşă pentru a nu-i trezi pe ceilalţi. Se apropie tot mai mult şi aşteptă ca cei doi paznici să-şi termine conversaţia după care bătând uşor în uşă le spuse:

- Aş vrea să vorbesc cu superiorul vostru , ştiu că e destul de devreme , dar e urgent , vă rog să-i transmiteţi.

- Comandantul abia acum două ore a plecat acasă , aşa că doar după-masă va reveni la muncă , mai trebuie să aştepţi , chiar dacă e ugent. O să-i transmit că vrei să vorbeşti cu el , imediat cum ajunge , spuse paznicul care întârziase.

Marcel ieşi din tură , dar înainte de a pleca , merse în biroul comandantului , luă telefonul de pe birou şi formă numărul inspectoratului de politie Bucureşti .Ceru secretarei care răspunse câteva detalii despre un

fost informator , Bogdan Pescaru.După aproximativ zece minute , un fax sosi de la inspectorat pentru comandantul Dumbrăvean . Agentul rupse hârtia cu faxul primit şi o aşează pe birou , după care plecă spre casă.

Între timp în celulă se trezi şi Cristi cu Adriana .Răcoarea şi umiditatea le simţeau din plin , lumina soarelui nu putea pătrunde acolo jos.Cristi luă haina şi o puse pe umerii soţiei sale care tremura de frig şi începuse să şi tuşească puţin. Zgomotul produs de tusea Adrianei , îl trezi şi pe Alex , care tresări ca şi speriat ; probabil că uitase pentru o clipă cum ajunse în închisoare. Se ridică din pat cu ochii umflaţi , fără să spună ceva , aşteptând ca ceilalţi să deschidă vreun subiect de discuţie.Dar nimeni nu avea curajul să spună ceva ; toţi tăceau şi aşteptau , dar ce ?

În după amiaza zilei respective , comandantul Dumbrăvean , se întoarse la locul de muncă , puţin mai odihnit de cum plecase.Merse direct în biroul său , aşteptând cu nerăbdare să citească informaţiile pe care spera să le fi primit deja.Observă faxul pe masă şi-l citi ; veştile erau bune , deoarece Bogdan se afla încă în Bucureşti.Găsi si un număr de telefon .

Luă receptorul şi formă numărul respectiv; era puţin emoţionat. O voce puţin răguşită se auzi la celălalt capăt al telefonului. Confirmă că este Bogdan Pescaru.

Dumbrăvean stabili chiar în seara aceea o întâlnire cu fostul informator , care se oferi bucuros să ajute poliţia , mai ales că avea tot timpul la dispoziţie fiind acum la pensie.

Planul comandantului funcţiona perfect până acum , însă trebuia să treacă la etapa a doua.Coborî la demisol cerând să fie eliberat unul din deţinuţi , oricare din ei , şi să fie adus în biroul său.Paznicul îndeplini întocmai ordinul . Cei patru stabilise că ar trebui să meargă Eduard , fiind cel mai în vârstă dintre ei .

Eduard urcă treptele încet , cu puţină teamă , neştiind ce se va întâmpla . Oricum credea că ar fi timpul să primească o explicaţie pentru ceea ce se petrece cu ei ; nimeni nu le spunea nimic.

Ajunse în biroul lui Dumbrăvean , intră şi primise permisiunea de a se aşeza pe un scaun.

- Poate vă întrebaţi cât am să vă mai ţin aici , spuse cu un ton calm , comandantul , dar deocamdată nu am veşti prea bune pentru voi ; se pare că va trebui să mai staţi închişi , asta este . Cei de la Bucureşti nu mi-au cerut să vă transfer la vreo închisoare din capitală.Bineînţeles că asta ar fi cea mai bună veste pe care a-ţi putea să o primiţi.

- Şi cea mai proastă veste pe care am putea să o primim? Continuă Eduard.

- Pedeapsa pentru nerespectarea legii , pentru sustragerea de la îndatoririle cetăţeneşti , deci...moartea. Nu uitaţi că în ochii justiţiei nu sunteţi cu nimic mai buni decât o gaşcă de hoţi sau de criminali cu sânge rece , aşa că asteptaţi-vă la tot ce poate fi mai rău . Oricum acum e cam târziu pentru regrete; drumul pe care aţi pornit se va înfunda curând.

- Poţi să te întorci în celulă , la prietenii tăi , ordonă pe un ton mai aspru , comandantul ; o să primiţi şi mâncare imediat , nu vreau să muriţi din cauza foamei .Chemă un poliţist care era de serviciu şi ordonă să fie hrăniţi prizonierii , tocmai cu conservele ce au fost găsite în maşina celor patru .

Eduard se întorse înapoi în celulă , fiind condus de paznicul celulei, care îl şi aduse în biroul comandantului.

După nu multe ore , spre seară , îşi făcu apariţia la sediul poliţiei din Câmpina , persoana cea mai aşteptată de comandant , şi anume , Bogdan Pescaru. Era un bătrânel de aproximativ 60 de ani , cu părul grizonat în ciuda faptului că era destul de în vârstă, nu foarte înalt , dar cu o privire pătrunzătoare care îţi tăia răsuflarea.Ar fi putut face un copil de câţiva

anişori să plângă doar dacă l-ar fi privit în ochi.Răutatea din privire îşi avea rădăcinile în inimă , plină cu venin şi ură , adunate cu minuţiozitate timp de ani de zile , sperând că într-o zi să fie răsplătit pentru toate acestea.

Îşi parcă maşina după care urcă în biroul lui Dumbrăvean , care îl aştepta; închiseră uşa în urma lui , şi ceru să nu fie deranjaţi.Urmă o scurtă prezentare a celor întâmplate , cum au fost capturaţi prizonierii şi ce dorea să afle de la ei , încotro se îndreptau , şi care erau aşteptările din partea bătrânelului.

- Poate că sunt mai în vârstă , mi-am mai pierdut din abilităţi , dar domnule comandant , aţi omis un lucru , cel mai important poate: cum aveţi de gând să mă faceţi să arat ca unul dintre ai lor ? întinzând mâna şi arătând semnul lăsat de cip.

- Dacă l-ai scoate ce s-ar putea întâmpla?întrebă Dumbrăvean , deşi nu se aştepta la răspunsul ce îl primi.

- În aproximativ zece ore aş muri din cauza radiaţiilor provocate de scoaterea implantului din organism , e făcut în aşa fel încât să nu poată fi scos niciodată.

- Dar dacă mi-aş rupe mâna dreaptă?

- Să-ţi rupi mâna? Nu înţeleg , continuă comandantul .

- Mă refeream la o posibilă înscenare , mâna mea să fie pusă în ghips , doar pentru a acoperi semnul.

- Acum înţeleg , dând din cap ca şi confirmare , Dumbrăvean.

- De partea cu punerea mâinii tale în ghips mă voi ocupa eu personal , nu aş vrea ca cei de aici să ştie ce se petrece , aş vrea să rămână un secret momentan.Restul las în seama experienţei tale din trecut ,nu uita că vreau să aflu unde se îndreptau.

Doctorul chirurg Vladimir , era un bun prieten de familie al lui Dumbrăvean; cu mulţi ani în urmă , când soţia acestuia suferise o fractură

la piciorul drept , acesta se ocupase de intervenţia chirurgicală şi din acel moment s-au împrietenit , începând să se viziteze , iar soţiile lor au devenit foarte apropiate.

Comandantul îl sună imediat pe Vladimir , să stabilească o întâlnire la cabinetul acestuia din spitalul din Câmpina.Chiar în noaptea aceea se stabiliseră ultimele detalii ale planului : lui Bogdan îi fusese pusă mâna în ghips , iar comandantul îi mai oferi câteva informaţii ca planul să decurgă bine , urmând să fie pus alături de ceilalţi patru în celulă imediat cum ajungeau la sediul poliţiei.

Era aproape miezul nopţii...Adriana adormise pe patul rece , ostenită de tusea ce se agravase.Cristi stătea lângă ea , privind-o şi mângâindu-i uşor părul lung.Alex împreună cu Eduard mai povesteau de clipele haioase petrecute împreună , aducându-şi aminte de faptul că în urmă cu câţiva ani , plecaţi fiind într-o mică vacanţă au rămas fără benzină într-un mic sat pe undeva prin Dobrogea ; au aşteptat mult şi nu trecu nici o maşină , iar atunci au decis să cumpere de la vreun sătean puţină motorină.Au aflat că exista un singur autovehicul în sat şi acela era un tractor.Au mers la poarta acelui sătean , dar spre surprinderea lor , acesta nu a vrut să le vândă contra bani , decât în schimbul unui ceas.Şi astfel Eduard îşi sacrifică ceasul de la mână pentru doar aproape doi litri de motorină.

Nu după mult timp scările şubrede de lemn anunţau că urma ca cineva să facă o vizită deţinuţilor , coborând la demisolul secţiei , unde era celula celor prinşi.

Oare sosea vestea pe care o aşteptau de atâtea ore , era oare timpul să redevină din nou liberi? Din nou speranţa încolţi în inimile lor.

Alex nu-şi putea imagina acum decât momentul în care îşi strângea la piept băieţelul şi soţia , la ferma lui Eduard.

Rămânea doar un vis sau era realitatea din ziua următoare?

Capitolul 4 : Trădătorul

…Adevărat , adevărat , vă spun că , cine nu intră pe uşă în staulul oilor , ci sare pe altă parte , este un hoţ şi un tâlhar.Hoţul nu vine decât să să fure , să junghie şi să prăpădească...

(Ioan 10 : 1, 10a)

Uşa celulei se deschise şi în întuneric se puteau observa siluetele a două persoane , una mai înaltă şi robustă , iar alta mai scundă şi mai plăpândă. Se aprinse becul de pe holul demisolului , ca să poată vedea cei doi să intre. Erau tocmai cel ce-i prinsese şi anume , locotenentul Mihăileanu , care de data escorta un bătrânel cu mâinile încătuşate.

- Se pare că o să mai aveţi un coleg în noaptea aceasta , până mâine când se va stabili unde veţi fi mutaţi.Mai sunt destule ore până dimineaţă , aveţi timp destul să vă cunoaşteţi , zâmbi ironic locotenentul în timp ce părăsi celula.

- Eşti în regulă , lasă-mă să te ajut , se oferi Alex , conducându-l pe noul coleg şi aşezându-l pe patul său.

- Mulţumesc , aş vrea să-ţi pot întinde mâna să te salut ,dar după cum vezi nu se poate , permite-mi totuşi să mă prezint , mă numesc Bogdan .

- Eu sunt Alex , iar ceilalţi sunt prietenii mei , după care urmă prezentarea lor.

- Mă bucur să vă cunosc , deşi mi-aş fi dorit altele să fie împrejurările , nu acestea , dar viaţa nu e întotdeauna aşa cum vrem , adăugă Bogdan.

Eduard se ridică din patul său şi se apropie încet de bătrânel :

- Ce ai păţit la mână? Pare să fie destul de grav , dacă ţi-au pus-o în ghips?

- Un mic accident , nu e chiar aşa grav pe cum pare , am alunecat pe treptele casei , şi mi-am fracturat osul de la mâna dreaptă.S-a întâmplat săptămâna trecută; am probleme cu inima , şi într-o dimineaţă pe când vroiam să ies din casă , am ameţit şi m-am împiedicat.Am cerut ajutorul unui vecin , care era tocmai prin apropiere.pe moment nu am simţit decât o uşoară durere , dar până seara mâna se umflase.şi aşa am ajuns după cum mă vedeţi.

- Dar de ce te-au închis? Întrebă curios Cristi , pentru că nu pari a fi nici ucigaş nici vreun hoţ ; mă înşel?

- Nu , nu din cauza asta , probabil din aceeaşi cauză ca şi voi , pentru că nici feţele voastre nu-mi inspiră teamă , sau că aţi fi nişte încălcători ai legii , nici nu cred că aţi mai fost vreodată într-o puşcărie; pur şi simplu , am refuzat categoric să-mi fac un implant , un cip , ceva de genul ăsta , voi ştiţi mai bine , explică Bogdan.

La auzul acestor cuvinte, toţi se bucurau oarecum , probabil gândindu-se la şansa ce ar putea totuşi să mai existe undeva ascunsă.

- Toţi suntem în aceeaşi situaţie ca şi tine , stai liniştit , încerca să-l îmbărbăteze Alex , dar aş vrea să ştiu dacă mai sunt şi alţii ca tine , pe undeva ascunşi în libertate.

- Eu nu am pe nimeni , soţia a murit acum trei ani şi mă bucur pentru ea , ţinând cont de vremea de acum ,iar cei mai apropiaţi s-au pierdut , deşi poate că unii dintre ei au supravieţuit aşa ca noi. Auzisem ieri că undeva într-un mic orăşel din Germania , a avut loc un marş

împotriva abuzurilor faţă de cei ce nu vor să-şi facă implantul , dar au fost amendaţi şi ameninţaţi cu puşcăria.Cei mai mulţi dintre demonstranţi erau membri ai unor organizaţii pentru drepturile omului.Să nu uitaţi că toţi aveau semnul , altfel se permitea poliţiei să tragă în manifestanţi.Dacă noi eram acolo ieri , azi zăceam într-un cimitir.Nu ştiu cine mai poate face ceva pentru noi.

- Cum te-au prins? Întrebă curios Eduard.

- Poştaşul care trebuia să-mi aducă pensia , mi-a cerut codul de identificare şi bineînţeles că a observat lipsa microcipului de pe mână .Nu am putut să-mi primesc banii , şi în câteva ore m-am trezit cu poliţia la poarta casei cu un mandat de percheziţie şi unul de arest emis pe numele meu ; motivul? Unul banal : sustragerea de la îndatoririle cetăţeneşti.Aşa am ajuns aici .Probabil pentru că sunt în vârstă nu m-au omorât pe loc , nu ştiu de ce , oricum nu văd cum vom scăpa de aici.Dar voi , cum de aţi ajuns aici şi încă mai sunteţi în viaţă?

Cristi se oferi să-i relateze pe scurt întâmplările ce avusese loc , în ultimele ore. Toţi ascultau în tăcere , fără a-l întrerupe.Bogdan asculta ca şi cum ar fi fost foarte interesat.

- Si unde vroiaţi să ajungeţi ? nu mai era mult de mers , aşa-i? Se vede pe feţele voastre câtă dezamăgire aveţi , atât de aproape şi să fiţi prinşi , vorba aceea , pe ultima sută de metri ; ce păcat , încerca Bogdan să se prefacă a le înţelege situaţia.

- Măcar pe voi vă aşteaptă cineva drag , şi dacă o să ieşiţi de aici aveţi un loc de refugiu , dar eu...nu mai am nimic.Fiul meu este doctor , mi-a explicat cât de benefice sunt aceste cipuri din punct de vedere medical , că pentru boala pe care o am este cel mai bun lucru ce s-a putut inventa.I-am spus că nu sunt de acord cu el , am încercat să-i explic de fapt ce se întâmplă în realitate , dar mă considera un fanatic , mereu

îmi spunea că o să ajung internat într-un sanatoriu de boli mintale , sunt atât de trist ,viaţa mea a fost grea , mai ales după moartea soţiei.

- Îmi pare rău , pentru ce ţi s-a întâmplat , dar dacă va fi bine şi vom ieşi de aici , poţi veni cu noi , măcar pentru o perioadă vom fi feriţi , apoi vom vedea ce se va mai întâmpla , spuse Alex , iar ceilalţi încuviinţă din cap că sunt de acord ca Bogdan să-i însoţească.

- Mi-ar fi plăcut să fie şi fiul meu aici cu mine , ştiu că sună nebunesc pentru cei ce de afară , dar ştiu că voi mă înţelegeţi , aşa-i?mai bine aici cu mine închis într-o celulă decât în libertate şi totuşi sclav al sistemului diabolic.Cu siguranţă , credea Bogdan că i-a impresionat cu discursul lui; îşi dorea foarte mult lucrul acesta.De fapt pentru aceasta era acolo , şi planul mergea perfect , cel puţin până acum , se vedeau rezultate pozitive,deşi nu putea să-şi exprime bucuria ; trebuia păstrată în locurile cele mai ascunse şi tăinuite ale inimii lui.Spera că la un moment dat să-şi poată exprima liber simţămintele , fără să simtă oprimarea celor din jur.Aştepta cu nerăbdare clipa aceea.

- Nu ţi-e foame? îl întrebă Adriana , aducând la patul lui Bogdan o ultimă conservă de carne , pe care o păstrase pentru micul dejun ce urma peste câteva ore.Chiar dacă era ultima , o dărui cu atâta bucurie , considerând acest lucru un gest aşa de nobil ; poate că şi el ar fi făcut la fel , se gândi ea.

- Mulţumesc mult , eşti foarte amabilă , dar nu trebuie să te sacrifici pentru mine , uită-te la mine sunt deja în vârstă , nimeni nu o să-mi simtă lipsa dacă mor , chiar dacă aş muri flămând , răspunse Bogdan , încercând să schiţeze un zâmbet pe expresia feţei lui.

- Cred că soţul tău e foarte norocos să aibă pe cineva cu un suflet atât de mare în fiecare zi din viaţă alături de el.

Răspunsul tinerei femei îl surprinse oarecum :

- Nu se mai poate îndrepta nimic acum ,pot fi atât de bună cu toată lumea , degeaba , e prea târziu , după care izbucni în plâns , asemenea unei persoane care tocmai trecuse printr-o tragedie şi acum îşi aduse aminte de acel lucru.

Cristi se apropie de ea încercând să o liniştească şi să nu mai plângă.

Bogdan fiind nerăbdător să afle marele secret , pentru care îşi sacrifică libertatea , încercă o nouă modalitate de a-l afla :

- Să nu-mi spuneţi că vroiaţi să ajungeţi la Braşov , că nu avem nici o şansă , pe drum sunt peste zece puncte de control provizorii bineînţeles , dar cine ştie cât va dura.

- Nu încercăm să mergem la Braşov , îi explică Eduard , dar o să afli la momentul potrivit , aici şi pereţii pot avea urechi , să nu ne asumăm un risc inutil , nu crezi că e mai bine aşa?

- Cred că ar trebui să ne mai odihnim puţin , va fi o zi grea astăzi , spuse Alex , uitându-se la ceasul de la mână.Era doar cinci şi zece minute , destul de devreme.

După câteva minute se lăsă o tăcere deplină ; în timp ce toţi dormeau doar Bogdan stătea în liniştea nopţii şi îşi punea la punct poate ultima parte din rolul său de prizonier: cum să ajungă mai repede la Dumbrăvean să ceară eliberarea tuturor , dar trebuia şi un motiv vrednic de crezut , care să explice de ce li s-a îngăduit să părăsească închisoarea.

Nici Dumbrăvean nu dormise mai bine , aşteptând cu nerăbdare veşti încurajatoare de la omul lui de încredere.Abia aşteptă să sune ceasul de pe noptieră , care îl anunţă că sosise timpul să plece la muncă ; nici nu mai simţi nevoia să mănânce la micul dejun alături de soţie , încercând să ajungă cât mai repede la biroul său. Îşi parcă maşina şi în grabă urcă treptele , îndreptându-se spre camera ofiţerului de serviciu.

- Am fost căutat , ceva veşti pentru mine? Întrebă Dumbrăvean , uitând să şi salute pe subalternul lui.

- Nici o veste , nimic , domnule comandant , îmi pare rău.

- Paznicul din tura de azi noapte a plecat?

-Cred că da , e şapte jumătate , îl pot chema dacă vreţi pe cel care este acum în tură , răspunse ofiţerul de servici.

- Nu lasă-l , o să mai aştept puţin timp , poate primesc ceva veşti...după care Dumbrăvean se îndreptă spre biroul său de la etajul clădirii sediului.

În celulă , Alex se trezi primul.Privea cum razele de soare încercau să pătrundă în încăperea rece.Îşi închise din nou ochii , şi rosti în gândul său o rugăciune cerând ca Dumnezeu să le vegheze drumul , indiferent care ar fi fost acesta , spre ferma lui Eduard sau spre o altă închisoare.

Se trezi şi Bogdan , apropiinu-se de uşa celulei bătând uşor în ea , ca paznicul să se apropie.

- Trebuie să merg la toaletă...

Uşa se deschise scârţîind din cauza ruginei , după care fu escortat. După ce se îndepărtă la o mică distanţă de celulă se întoarse spre paznicul ce-l urmă şi îi spuse :

- Trebuie să vorbesc cu comandantul , urgent , spune-i că am cerut să-l văd.

- O să-i transmit după ce te aduc înapoi în celulă , răspunse paznicul.

- Nu mai târziu , condu-mă acum la el , ţi-am spus că e urgent , nu înţelegi?Nici nu am nevoie la toaletă , am minţit ca să pot ieşi de acolo , pentru că am veşti pentru Dumbrăvean , şi ar fi mai bine să mă duci acum , altfel s-ar putea să ai probleme.

Paznicul îl privi în ochi pe Bogdan , şi înţelese că vorbea foarte serios.Imediat urcă treptele care duceau la birouri , unde se găsea şi cel al comandantului.

Paznicul bătu la uşă , după care îşi conduse prizonierul înlăuntru.Comandantul îşi ridică ochii şi cum îi observă pe cei doi , spuse:

-Iuda, şi începu să râdă , făcând semn paznicului să părăsească biroul , în sfârşit , sper că ai veşti bune pentru mine.

- Cred că da , tocmai am fost admis să fac parte din grupul lor şi să-i însoţesc la ascunzătoarea lor , numai că nu ştiu locul , e destul de aproape , nu au vrut să-mi dezvăluie locul de teamă că ar putea auzi şi alţii. Totuşi fi fără teamă , mă descurc eu cumva , când totul va fi pregătit , te voi anunţa , promit.Dă-le drumul , dar nu-i urmări , ai încredere în mine.

Dumbrăvean rămase pe gânduri , era puţin confuz că nu ştia ce decizie să i-a.

- Lasă-mi timp să mă gândesc , nu vreau să stricăm totul acum

- Bine , cum vrei tu , eu îţi cer să stai liniştit şi să ai încredere în mine că ceea ce am început , voi şi sfârşi cu bine.Deja le-am câştigat mila , şi mă consideră unul dintre ai lor , n-au nici cea mai mică îndoială în privinţa mea , explică Bogdan.

- Fie cum zici tu , merg pe mâna ta , mă bazez pe tine ; după-masă o să fiţi eliberaţi , rămâne doar să caut un argument , care să-mi justifice decizia asta.

Comandantul chemă paznicul de serviciu şi ordonă să fie dus înapoi în celulă prizonierul.Cel ce-l escorta înţelese că bătrânelul era cu mult mai mult decât un simplu nelegiuit , acum ştia că ceva se puse la cale , şi încercă să-şi facă treaba aşa cum trebuie pentru a nu împiedica planul ce tocmai se desfăşura.

- Ne-am speriat că ai întârziat atât , ce s-a întâmplat ? îl asaltă cu întrebări Cristi , în timp ce Bogdan păşi încet în celulă.Rămase puţin pe

gânduri pentru că nu ştia ce răspuns să le dea celor patru , care acum priveau ţintă la el aşteptând să le vorbească. Îşi aduse aminte că îi minţise că suferă de o boală de inimă , şi fără să se mai gândească mult formulă repede un răspuns care spera să-i mulţumească pe colegii lui de celulă , nedorind să-i facă să-l suspecteze tocmai acum.

- Trebuia neapărat să-mi i-au medicamentele , am simţit că încep să ameţesc , şi mi-a fost teamă , aşa că l-am rugat pe paznic să mă lase să merg să le i-au din haină , care era sus într-un birou.

- Îmi pare rău că v-aţi făcut griji pentru mine , dar mă simt mai bine acum.

Nici nu termină de povestit ce se întâmplase , că paznicul se apropie împreună cu un alt coleg , deschise încet uşa celulei , care din cauza zgomotului , atrase atenţia celor închişi.Toţi aşteptau cu nerăbdare să vadă ce se întâmplă , şi cu o oarecare teamă priveau spre uşă.

Paznicul de serviciu pătrunse primul , după care le vorbi :

- Comandantul Dumbrăvean m-a trimis să vă anunţ că vrea să vă vadă pe toţi , şi am venit să vă duc sus în biroul său.

- După mine , strigă poliţistul care se afla pe hol.

Adriana alergă lângă Cristi , tremurând de teamă , neştiind ce se stabilise cu privire la soarta lor...urma oare drumul libertăţii , sau mai rău , era oare drumul spinilor ?

Şi Bogdan era puţin confuz , nu înţelegea decizia luată aşa în grabă de Dumbrăvean ; acum cinci minute discutase cu acesta şi nu ştia nici un motiv credibil pentru a-i elibera , şi acum , erau chemaţi să discute cu ei.Chiar nu înţelegea ce se întâmplase aşa de repede.

Ajunşi la uşa biroului comandantului , se opriră neştiind dacă să intre sau nu , însă paznicul care venea în urma lor , le ordonă să deschidă uşa.

- Intraţi , răsună o voce puţin răguşită , mai repede , nu v-am chemat aici decât ca să vă dau o veste bună.

Toţi au rămas uimiţi şi aşteptau ca Dumbrăvean să-şi continue discursul.

- Uite cum stă treaba: v-aş putea acuza doar de un singur lucru şi anume faptul că v-aţi împotrivit noilor legi ale statului cu privire la implantul obligatoriu al unui microcip , pe care din motive religioase ,voi îl consideraţi un lucru înspăimântător , iar realitatea este alta.

- Vreau să vă dau o lecţie , aşa că...vă ofer libertatea.La aceste cuvinte Dumbrăvean începu să râdă , după care continuă să le explice :

- În câteva minute o să plecaţi de aici , ve-ţi fi din nou nişte oameni liberi , dar problema e ce o să faceţi cu această libertate , unde o să fugiţi , ce o să mâncaţi , cum o să supravieţuiţi , bineînţeles că de aici încolo nu mă mai interesează pe mine.O să vă descurcaţi cum puteţi.

- Lecţia va trebui să o învăţaţi fiecare în parte: nu poţi trăi dacă nu te alături sistemului , poţi avea libertate şi să nu ai ce face cu ea . Cam asta am dorit să vă spun.

Dumbrăvean le arătă pe birou nişte formulare care trebuiau semnate acum la părăsirea închisorii.Nici unul nu îndrăznea să spună ceva , era destul de bizar ceea ce se întâmplă , nu înţelegeau atitudinea comandantului , care le oferi libertatea , iar argumentele pe care le expuse în faţa lor , ştiau că nu-i poate elibera.Trebuia să fie altceva la mijloc.

Comandantul chemă din nou paznicul şi îi ceru acestuia să înapoieze foştilor prizonieri lucrurile personale şi cheile de la maşină , după care se întoarse spre cei cinci şi le spuse :

- Gata...sunteţi liberi , puteţi pleca.

Foştii deţinuţi îşi primi înapoi actele , hainele şi tot ce aveau cu ei atunci când au fost prinşi.Un poliţist le arătă unde fusese parcată maşina lor.După ce se urcară în autoturism , părăsi parcarea.

Dumbrăvean , care privea de la fereastra biroului ce se întâmplă , era încântat privind că Bogdan urcă şi el în maşină alături de ceilalţi patru , iar planul decurgea perfect.

- Nu-mi vine să cred , spuse Adriana plină de bucurie , suntem liberi.

- Cred că Dumnezeu încă mai este de partea noastră , de fapt cred că El nu ne-a părăsit nici o clipă ,ţinând cont că mai suntem în viaţă , argumentă pe un ton cât se poate de serios Eduard.

Bogdan tăcea , ascultând ce vorbeau ceilalţi şi încerca să schiţeze pe expresia feţei lui bucuria libertăţii , dar pe care nu o putea simţi ca şi ceilalţi. Putea el oare să-şi desăvârşească planul , găsea atâta putere încât să condamne aceşti oameni nevinovaţi la moarte ? Nu era prima dată când creştini mureau din cauza lui , dar de data aceasta ceva îi răscolea inima ; până acum nu cunoscuse nici un credincios aşa de aproape ca pe cei în a căror maşină se afla acum , chiar nu înţelegea de ce sistemul acesta inovator mondial se temea de ei , chiar erau oameni paşnici , care vroiau să trăiască o viaţă curată , o viaţă care să aibă un rost , un sens , un ţel. Chiar îi admira pentru lucrul acesta acum.

Dar el pentru ce trăia? Se întristă gândindu-se la faptul că s-ar putea ca toată viaţa lui să nu fie altceva decât o mare minciună , şi ceea ce credea el că realizase până atunci , de fapt să fie doar un morman de cărămizi udate cu sânge nevinovat , care făceau parte dintr-un mare zid , pe care în zadar încerca să-l distrugă.

Capitolul 5 : Unde sunt corbii

…Uitaţi-vă la păsările cerului: ele nici nu samănă , nici nu seceră , şi nici nu strâng nimic în grânare , şi totuşi Tatăl vostru cel ceresc le hrăneşte.Oare nu sunteţi voi cu mult mai de preţ decât ele?...

(Matei 6:26)

Eduard conducea maşina încet înaintând pe Valea Prahovei , privind des în oglinda retrovizoare ,de teamă să nu fie urmăriţi.Alex , care stătea pe scaunul din faţă , privea spre acesta şi înţelegea ce se întâmplă , în timp ce pe bancheta din spate Cristi povestea celorlalţi ceva întâmplări haioase din timpul şcolii lui de misiune.

- Cred că ar fi mai bine să lăsăm maşina undeva în pădure , să o ascundem , spuse Alex , şi de acolo să urcăm pe jos , nu este foarte mult de mers , cu siguranţă o să ajungem până diseară la fermă.

- E o idee bună , încuviinţă din cap Eduard. Pe primul drum forestier o să intrăm , o să încercăm să ascundem maşina , apoi vom aştepta câteva ore să vedem ce se va întâmpla , dacă am fost urmăriţi sau din contră , chiar ni s-a oferit libertatea , nu ştiu dar am o presimţire că se va întâmpla ceva foarte rău.

Alex îşi întoarse privirea spre cei trei de pe bancheta din spate pentru a le face şi lor cunoscut planul ce vroiau să-l urmeze.

- Sper ca Dumbrăvean să nu fi fost aşa de naiv încât să fi trimis pe cineva să ne urmărească , gândi în sinea lui Bogdan , în timp ce Alex le explica tot planul.

Nu după mult timp , pe partea dreaptă a şoselei se ivi un drum forestier. Eduard încetini şi făcu un viraj la dreapta , maşina înaintând încet pe drumul denivelat şi noroios.Erau locuri necunoscute pentru toţi , aşa că nimeni nu mai zicea nimic , ci priveau peisajul în speranţa că vor găsi un loc unde să poată ascunde maşina.

- Cred că aici este o răscruce de drumuri , atrase Eduard atenţia , se văd două cărări , în ce parte să mergem ?

-La dreapta...spuse Cristi , uite drumul coboară într-o vale , cu siguranţă acolo vom putea ascunde maşina , pentru că pădurea este mai deasă.

După aproape un kilometru jumătate , cei cinci ajunseră pe malul unui pârâu .

- Vedeţi acolo în faţa noastră desişul acela umbros?oare o să putem ascunde maşina ? întrebă Alex .

- E perfect , răspunse Eduard.

După câteva minute , autoturismul fusese ascuns în tufişuri ; cu greu ţi-ai fi dat seama că acolo ar putea fi ceva ascuns. O parte din provizii rămase în maşină , deoarece aveau deja foarte multe bagaje , în special pături şi haine groase.

- Ne vom întoarce şi după restul de lucruri , peste câteva zile , cu siguranţă le vom găsi tot aici , zâmbi Alex , în timp ce se pregăteau să se întoarcă pe drumul ce urcă spre şoseaua principală de pe Valea Prahovei.

- E ora doisprezece , spuse Eduard , dacă grăbim pasul s-ar putea să ajungem la fermă înainte să se înnereze , ne-ar fi mult mai greu să urcăm dacă ne va prinde întunericul.

După puţin mai mult de o oră , ajunseră la drumul naţional , trecând în partea cealaltă înaintând prin pădure , fără să fie vreo potecă.

Oboseala şi foamea deja începeau să-şi facă simţită prezenţa ; Adriana fusese prima care se opri să se odihnească , aruncă rucsacul greu din spate grabă şi se aşeză pe iarba uscată specifică păşunilor muntoase.

- Haideţi să facem o pauză , spuse Bogdan , şi eu sunt obosit de atâta urcat , mai este mult de urcat ?

Eduard privi la ceas...era doar ora trei după amiaza.

- Mai avem cel puţin trei ore , dacă mergem în ritmul acesta; trebuie să ieşim la un drum , pe care vom întâlni un indicator pe care scrie Canton km 13 , iar de acolo mai avem patru kilometri.

După ce îşi potoli fiecare setea , şi se odihni câteva minute , porniră din nou la drum.

- Oare se merită să mă sacrific atât ? gândi Bogdan , în timp ce poteca devenea tot mai anevoioasă .Totuşi spera , că ajungând la fermă , va fi încântat de mulţimea celor ce îi aşteptau acolo , şi astfel dorinţa lui diabolică va fi potolită.

- Uite borna kilometrică de care ne-a spus Eduard , zâmbi Adriana , zărind în faţa ei acel semn care le indica faptul că de aici nu vor mai trebui să urce .

- În sfârşit...spuse cu jumătate de glas Eduard ; deşi era foarte epuizat , încerca să ascundă acest lucru , nedorind să-i descurajeze şi mai mult pe ceilalţi . Când ajungem acolo sus , arătând cu mâna spre culmea unui deal , ne vom opri să vedem dacă suntem urmăriţi , de acolo se vede foarte bine tot drumul ce l-am urcat .

Bogdan prinse şi el acum puteri , pentru că drumul devenise mai uşor , şi se apropie de Eduard întrebându-l :

- Cam în cât timp ajungi jos la şosea , dacă mergi pe poteca aceasta?

- Destul de repede , în mai puţin de două ore , dacă eşti mai sprinten, bineînţeles că nici de urcat nu-ţi i-a aşa de mult , numai că noi ne-am abătut de la drum câţiva kilometri , atunci când am mers să ascundem maşina acolo în vale.

În curând ajunseră la punctul unde stabiliră să se oporească pentru o vreme să vadă dacă au fost urmăriţi.

- Pentru ce să mai întârziem stând aici , spuse Bogdan , nu văd nici un rost să aşteptăm , dacă ar fi vrut să ne omoare , credeţi că nu ar fi făcut-o când am fost prizonieri ; cu siguranţă nu ne-au urmărit , nu văd pentru ce să facă lucrul acesta acum după ce ne-au eliberat.

- Are dreptate , spuse Cristi în timp ce o ajută pe Adriana să-ţi pună rucsacul din nou în spinare , să mergem că numai pierdem vremea degeaba.

Eduard , deşi avea sufletul tulburat de faptul că ceva nu e în ordine , nu se opuse hotărârii de a continua imediat drumul , explicându-le:

- În apropiere începe o pădure de fag , ţineţi tot drept poteca şi nu după mult timp o să zăriţi mica mea fermă , într-o poieniţă , într-o jumătate de oră o să fiţi acolo; o să va ajung din urmă , eu o să merg mai încet , totuşi ca o metodă de precauţie.

Eduard se aşează la umbra unui copac să-şi mai tragă puţin răsuflarea , privind cum cei patru înaintau prin pădure.Scoase din rucsac o sticlă de apă pentru a-şi potoli setea.Când cei patru înaintară atât de mult încât nu se mai vedeau , Eduard nu mai rezistă să se abţină să nu plângă , şi izbucni în plâns , iar lacrimile se scurgeau de pe obrajii lui pe barba care crescuse destul de mare de când plecă de acasă din Bucureşti. Aşa cum stătea rezemat de copac , închise ochii şi printre lacrimi începu să se roage cu o aşa dorinţă cum nu o mai făcuse niciodată , implorând pe Dumnezeu să-l ierte , simţindu-se atât de murdar în inima lui .Înţelese că

regretele veneau cam târziu , însă ceru putere să biruiască încercările ce vor urma să vină. Ştia că furtuna nu se sfârşise încă.

După aproape o oră , observând că nimeni nu urcă pe poteca ce duce spre pădurea de fagi , Eduard se ridică , îşi puse rucsacul în spinare pregătindu-se să-şi continue drumul .Privi la ceas: era aproape ora nouă seara , soarele deja începuse să apună.

Între timp ceilalţi patru se apropiară de sfârşitul călătoriei.

- Uite poieniţa aceea , arătă Alex cu mâna spre o pajişte în dreapta lor , acolo e ferma .

Deja se putea vedea fumul de la hornul căsuţei ce se înălţa încet în văzduh.Pe treptele din faţa casei , se vedea de departe silueta unui copilaş. Alex nu rezistă să ajungă o dată cu ceilalţi şi începu să alerge , uitând cât de obosit era.Trecu în grabă puntea peste pârâul ce despărţea mica fermă de pădure.

Copilaşul de pe trepte era chiar Alberto , fiul lui.Acesta văzând că se apropie alergă imediat înlăuntru strigând de bucurie:

- A venit tati...mami , tati a venit. Apoi ieşi din nou afară şi alergă spre Alex , sărindu-i în braţe.Între timp în pragul uşii apăru în grabă şi Emilia cu lacrimi în ochi de bucurie.

- Aşa vă stă cel mai bine , spuse zâmbind Evelin , privind cum cei trei se îmbrăţişau ca şi cum nu s-ar mai fi văzut de ani de zile. Privirea ei se îndrepta spre grupul ce se apropia tot mai mult , în speranţa că îşi va vedea şi ea soţul venind.Dar fusese atât de dezamăgită când observă că Eduard lipseşte ; se aşeză pe trepte şi începu să plângă.

Alberto o observă pe Evelin , şi ce se întâmplă , aşa că îl trase pe Alex de mână şi îi arătă cu degetul spre trepte:

- De ce plânge tati? Că nu a venit nenea Eduard?

Imediat Alex se îndreptă spre ea să-i povestească ce s-a întâmplat:

- Evelin , nu plânge , Eduard a rămas puţin mai în urmă să vadă dacă nu am fost urmăriţi , trebuie să ajungă şi el în puţin timp , stai liniţtită.

Faţa femeii se lumină la auzul acestei veşti , îşi şterse imediat lacrimile , se ridică de pe trepte şi merse în întâmpinarea celor trei care între timp ajunseră în faţa fermei.

Alex le făcu cunoştinţă cu Bogdan, pe Cristi şi Adriana cunoscându-i de mai mult timp ; avusese ocazia să se mai întâlnească , după care intrară toţi în casă.

Emilia se oferi să-l ajute pe Bogdan să-şi dea jos rucsacul şi fiind foarte curioasă îl întrebă:

- Căzătură , nu ? privind spre mâna lui pusă în ghips.

- Da , se mai întâmplă , zâmbi bătrânelul , mulţumind pentru ajutor.

Alex se aşeză pe un scaun , ţinându-şi în braţe băieţelul , iar ochii îi erau aţintiţi asupra soţiei care pregătea cina.Ce bucurie mai mare putea să primească acum , decât să-şi revadă familia în viaţă.Pentru moment toţi uitară prin ce trecuse , până când Cristi începu să povestească de la plecarea din Constanţa , cum s-au întâlnit apoi cu cei doi prieteni în Bucureşti şi de acolo lungul şir de întâmplări , apoi închisoarea, care le-au făcut pe cele două femei să nu-şi poată stăpâni lacrimile .

Bogdan stătea tăcut pe canapea şi asculta. Planul lui se apropia de final , însă era dezamăgit; se aştepta la o captură mult mai numeroasă.

- Dacă ar fi ştiut Dumbrăvean mai dinainte câţi îi aştepta pe prinşii lui aici sus în munte , i-ar fi omorât de cum au fost prinşi , fără nici un regret , gândi Bogdan.Acum chiar se întreba , cât se poate de serios , dacă a meritat efortul făcut.

- Cina este gata , spuse Emilia , chemându-i pe toţi la masă.

În acelaşi timp , pe uşă îşi făcu apariţia Eduard ostenit parcă mai mult decât ceilalţi.Evelin alergă să-l îmbrăţişeze şi să-l ajute să-şi dea jos rucsacul:

- Credeam că nu am să te mai văd niciodată , scumpule , grăbeşte-te ca să mănânci acum cât mâncarea este caldă. Între timp Cristi mai aduse un scaun la masă pentru ultimul venit.

- Lipseşte cineva , spuse Eduard , unde sunt Paul şi Andreea? Evelin unde sunt nepoţeii noştri? Vocea începu să-i tremure de emoţie ştiind cu siguranţă că vestea ce urma să i se dea nu era una dintre cele mai rele.

- Îmi pare rău , îl îmbrăţişă Evelin plângând , dar Victor a venit alaltăieri şi i-a luat , de teamă să nu păţească ceva stând aici cu noi. Soţia îi explică printre lacrimi cum cei doi nepoţei nu doreau cu nici un chip să o părăsească , şi cât şi-au rugat tatăl să-i mai lase să mai stea.Victor le promisese că le va face implantul cipului , pentru că aşa este legea , iar apoi se vor putea întoarce aici la munte , dar bineînţeles că totul era doar o minciună.

Eduard începu să plângă ; durerea provocată de unicul său fiu , Victor , era ca o un pumnal înfipt atât de adânc în inima lui.Ce ar mai fi putut acum face pentru băiatul lui şi pentru nepoţei?...Era prea târziu.

Se lăsă un moment de tăcere în întreaga cameră . După un timp , în timp ce cinau , Alex rupse tăcerea întrebându-şi iubita lui soţie cum ajunsese aici la fermă ; ultima dată când s-au văzut ea pleca împreună cu Alberto la Braşov , la familia ei.

- Părinţii mei , nici nu au ştiut când am plecat .M-am trezit , după ce am vorbit cu tine la telefon , în dimineaţa următoare devreme , pregătisem bagajele de seara , şi am fugit de acasă împreună cu Alberto.Nu am ştiut unde să merg , eram aşa de debusolată , şi am pornit spre gară.Ne-am suit în primul tren spre Ploieşti , erau ultimii bani şi unica speranţă.Mi-a fost teamă că nu o să primim bilete , dar Dumnezeu a

fost de partea noastră , şi acum când vă povestesc cred că faptul că am ajuns aici este pur şi simplu o minune.Le-am lăsat părinţilor mei un bileţel pe noptieră , în camera unde am dormit , explicându-le că e mai bine aşa , să nu aibă probleme nici ei şi nici noi.Am fost atât de tentată să rămân , mă durea sufletul să-i văd cum dorm atât de liniştiţi neştiind ce urmează , dar nu i-aş fi putut ajuta cu nimic acum. Am ajuns la Câmpina dimineaţa la ora opt.Am mers pe jos până la drumul forestier , pe care din fericire mi-am adus aminte cam pe unde se află .Greu a fost să urc , pe Alberto l-au durut picioarele , ne-am oprit des.Abia spre seară am ajuns aici la Evelin.

- Cred că ar trebui să mulţumim că am ajuns aici cu bine , spuse Cristi , să ne rugăm şi întinse mâinile celor alăturaţi la masă , la fel au făcut şi ceilalţi , astfel că se formă un lanţ , care sperau ca măcar acum în acele clipe grele să-i unească şi să-i facă de nedespărţit.

Bogdan rămase puţin surprins de ce se întâmplă , nu mai întâlnise acest mod de rugăciune , la început îi semăna mai mult a un ritual , decât a închinare , dar rugăciunea rostită de Cristi făcută cu atâta simplitate şi sinceritate îl făcu să-şi schimbe atitudinea lui critică .

După rugăciune , Eduard merse să mai pună lemne pe foc şi în celelalte două camere alăturate:

- Au anunţat zăpadă în următoarele ore , aşa că mai bine să fie puţin mai cald , zâmbi el.

- Evelin cu ce ai hrănit animalele ?reluă şirul de întrebări soţul ei.

- Le-am ţinut cât am avut rezerve , dar când s-au terminat , nu am avut altă soluţie şi le-am dat lui Florin.

Florin era îngrijitorul casei şi a animalelor atunci când cei doi nu veneau în vizită.El locuia într-un sat de la poalele munţilor , şi venea regulat să aibă grijă de cei doi cai şi puţinii iepuri pe care Eduard îi avea aici.

- L-am rugat mult să le i-a şi să aibă grijă de ele , pentru că noi nu mai putem , continuă relatarea Evelin ; Florin a acceptat bucuros.I-am spus că nu are rost să mai urce aici , i-am dat şi ultimii bani pe care îi datoram ...îmi pare rău , ştiu că ai ţinut mult la ele , dar ar fi murit de foame aici.

Eduard era pasionat de călărie , i se părea că este atât de relaxant.Cum avea câteva zile libere venea în vizită la micuţa lui casă de vacanţă din mijlocul pădurii.Lui îi plăcea să spună că merge la fermă , pentru că avea câteva animale.

După jumătate de oră , se lăsă liniştea , toţi adormiseră repede fiind extenuaţi.În întuneric se mai putea vedea doar flăcările jucăuşe din sobă. Alex adormi lângă Alberto , ţinându-l de mânuţa lui atât de gingaşă. Afară începu să se răcească , iar pe cerul senin cu puţin timp în urmă , acum se putea vedea cum năvălesc norii cenuşii.

Dimineaţa următoare nimeni nu se trezi aşa repede , fiind obosiţi de drumul din ziua precedentă.Evelin se trezi prima , iar Adriana se oferi să o ajute la bucătărie.

- Cred că proviziile noastre , ne vor mai ajunge doar câteva mese , spuse soţia lui Eduard prietenei sale care se pregătea să fiarbă ceaiul ; conservele pe care le-aţi adus cu voi aseară este tot ce mai avem.

- O să-mi fie dor de friptura de aseară , răspunse Adriana zâmbind , a fost atât de delicioasă.

- Ceea ce am mâncat aseară a fost ultimul iepure , l-am tăiat alaltăieri , dar văd că s-a potrivit de minune cu sosirea voastră aici; cred că Dumnezeu a vrut să fie aşa , spuse Evelin în timp ce desfăcea două conserve de carne.

După câteva minute , toţi se treziră şi erau gata pentru un mic dejun , cei drept cam întârziat , fiind aproape ora unsprezece.Evelin le ură

poftă bună şi căută într-o cutie de pe dulap două baterii pentru a pune la radioul de pe noptieră.

- Să mai auzim ceva ştiri , adăugă Evelin , imediat , numai să schimb bateriile că ieri nu au mai mers.

Era aproape ora unusprezece şi jumătate ...urmau ştirile ; toţi aşteptau cu nerăbdare să audă ce se mai întâmplă prin ţară ; de câteva zile nu mai fuseseră informaţi despre cea ce se întâmplă , fiind în închisoare.Eduard se ridică de la masă şi merse să dea volumul mai tare la radio:

...în Maramureş zăpada a fost azi noapte de câţiva centimetri , iar în multe zone montane din ţară valorile termice au scăzut sub o grade ; vremea aceasta va mai continua aproape toată săptămâna.La Iaşi , în noaptea trecută au fost omorâte şapte persoane care nu aveau implantul , în apropierea unor magazine alimentare.Se pare că erau înfometaţi , după cum declară o sursă a poliţiei , şi încercau să sustragă bunuri din magazin.Cercetările au condus la faptul că toţi cei ucişi , erau membrii unei denominaţiuni religioase care manifestă împotrivire noului sistem mondial , iar foametea i-a împins la această măsură radicală de a fura .

- Cred că vânătoarea aceasta umană va mai continua câteva luni , declara un reprezentant al poliţiei , noul decret de lege prevede acest lucru , respectivii fiind consideraţi inamici ai statului,oamenilor le e teamă să nu fie atacaţi de astfel de grupuri , în plus fiecare a avut destul timp să analizeze situaţia şi a fost informat care este scopul acetui cip ; cei ce nu au luat seama , vor suporta consecinţele , care vor fi fatale în majoritatea cazurilor.

... şi acum ştiri externe : valul de căldură fără precedent a făcut din coasta Mediteraneană un cuptor viu; peste 120 de persoane au murit în ultimele douăzeci şi patru de ore din cauza temperaturilor extrem de ridicate pentru această perioadă de timp.În China un cutremur ce a

zguduit noaptea trecută ţara , peste o sută patruzeci de mii de oameni au rămas fără locuinţe , iar multe altele fiind gata să se prăbuşească în orice moment ; ultimul bilanţ al morţilor se estimează a fi în jurul valorii de şase mii cinci sute de morţi .Următoarele Ştiri le veţi auzi la ora doisprezece şi jumătate , până atunci audiţie plăcută , îşi încheie scurtul program de ştiri moderatorul postului de radio.

- Nici noi nu mai avem multe rezerve de hrană , deschise subiectul de discuţie , Evelin , arătând cu privirea ei spre dulapul din bucătărie.

Feţele celorlalţi se întristară puţin .

Eduard merse spre noptiera din camera lui şi îşi luă Biblia , apoi se întoarse cu ea în mână , căutând ceva destul de important după graba cu care răsfoia foile cărţii.

Ceilalţi priveau unii la alţii şi aşteptau ca Eduard să le vorbească. După câteva încercări eşuate , zâmbi spuinând:

- Am găsit...trebuie să vă citesc câteva versete , sper să reuşesc să vă încurajez puţin :

1 Împăraţi , capitolul 17...*Ilie , Tişbitul , unul din locuitorii Galaadului , a zis lui Ahab :Viu este Domnul , Dumnezeul lui Israel , al cărui slujitor sunt , că în anii aceştia nu va fi nici rouă , nici ploaie , decât după cuvântul meu.*

Şi cuvântul Domnului , a vorbit lui Ilie cu aceste vorbe:

- Pleacă de aici , îndreaptă-te spre răsărit , şi ascunde-te lângă pârâul Cherit , care este în faţa Iordanului.

Vei bea apă din pârâu , şi am poruncit corbilor să te hrănească acolo.

El a plecat şi a făcut după cuvântul Domnului.S-a dus şi s-a aşezat lângă pârâul Cherit , care este în faţa Iordanului.

Corbii îi aduceau pâine şi carne dimineaţa , şi pîine şi carne seara , şi bea apă din pârâu.

Apoi Eduard închise Biblia şi o puse pe masă spunând:

- Dacă Dumnezeu ne-a adus aici probabil are un plan cu noi , de ce să nu ne încredem în El , aşa cum a făcut Ilie ; nu ne rămâne decât să aşteptăm să apară corbii atunci când va fi nevoie.Apoi dacă Dumnezeu nu se va folosi de corbi , va fi cu siguranţă altceva , sunt sigur.

Alex îl întrerupse:

- Dar dacă Dumnezeu ne-a adus aici ca să fim împreună până la moarte ? de ce să nu fim realişti , avem şanse foarte multe să fim prinşi cât de curând şi poate că ar trebui să ne gândim şi la acest aspect.

- Trebuie să vă mărturisesc ceva , un lucru care m-a împovărat atâţia ani , acum regret , dar e târziu; un singur lucru mai vreau ca să fiu iertat , şi atunci fie ce o fi.

Toţi se aşezară , ascultând ce Alex vroia să le spună:

- Am crescut într-o familie creştină , de mic am fost obişnuit să merg la biserică , am cântat o perioadă şi în cor , dar o dată ajuns la facultate la Bucureşti , să zicem că am cam pierdut contactul cu biserica , şi astfel planurile mele au devenit doar unele banale , pământeşti , doar ambiţii de a ajunge cineva prin devotarea mea totală pe altarul muncii.Soţia mea care este aici vă poate confirma că la un moment dat , ajunsesem să dorm doar câte trei ore pe noapte , încercând să demonstrez că sunt cel mai bun şi sperând că voi fi într-o zi undeva foarte departe , de unde să pot privi cu drag înapoi la ceea ce am realizat eu prin propriile mele puteri ; nu mă întrebaţi cât de des mă rugam , că mi-e ruşine să vă spun , uneori nu aveam timp nici pentru familie să mulţumesc Lui Dumnezeu.Dar zilele acestea mi-am dat seama că am mers în direcţia tocmai greşită , am neglijat sufletul meu , nu de puţine ori familia şi prietenii.Am vrut să fiu unul dintre cei mai buni arhitecţi , şi totul a fost în zadar.

Apoi se uită spre Emilia şi spuse :

- Sper să mă ierţi pentru indiferenţa mea uneori , începând să lăcrimeze .

Soţia lui se apropie , strângându-l în braţe ; nu putea nici ea să nu plângă.După ce se mai linişti puţin , continuă ea discuţia începută :

- Tot ce mi-am dorit în viaţă , a fost să am un cămin perfect, iar fiul nostru , Alberto , să aibă parte de tot ce este mai bun.Eu mi-am dedicat viaţa micuţului nostru , crezând că aşa ar face orice mamă pentru a-şi vedea fiul într-o zi ajungând departe.L-am înscris la şcola de arte plastice , pentru că educatoarea mi-a povestit că are înclinaţii spre pictură , îi place să deseneze foarte mult ,de asemenea urmează şi cursuri de pian , bineînţeles că este la început de drum , dar ne-am sacrificat financiar şi i-am cumpărat pianul dorit.Mi-am dorit să aibă o educaţie aleasă , dar nu pe calea cea bună.Îi plăcea foarte mult să-i citesc seara înainte de culcare din benzile desenate preferate cu roboţii luptători , niciodată nu i-am citit vreo carte creştină pentru copii , l-am învăţat o grămadă de poezii , însă nu ştie nici măcar un verset din Biblie , şi pretindem că suntem o familie de credincioşi.Alberto nu a fost dus niciodată la şcoala duminicală , tot din vina noastră , pentru că duminica dormeam mai mult şi nu mergeam nici noi prea des la biserică.De când s-a născut băieţelul am încetat să mai trăiesc pentru altceva decât pentru el , şi am greşit .

Emilia simţi o libertate în suflet mărturisind prietenilor tot ceea ce o apăsa , şi astfel îi încurajă să-şi mărturisească şi ei regretele târzii .

Cristi se ridică de pe canapea şi se apropie de Alex care stătea în pragul uşii.Era rândul lui să-şi spună povestea vieţii.

- De când l-am cunoscut personal pe Dumnezeu , mi-am dorit să lucrez pentru El.Le-am spus părinţilor mei că vreau să mă înscriu la o şcoală de misiune ; ei m-au sfătuit să mă gândesc bine ce vreau să fac.A doua zi am plecat la Constanţa , şi în trei săptămâni , eram deja la primul curs.Eram atât de încântat. Apoi după patru luni , stând în Constanţa , am

întâlnit-o pe Adriana , şi după câteva luni ne-am şi căsătorit , în septembrie.Am terminat cursurile , dar o dată cu ele s-au cam terminat şi sponsorizările , aşa că a trebuit să-mi caut şi un loc de muncă.Printr-un prieten al soţiei mele , am întrat în legătură cu un consultant în tranzacţii imobiliare , care mi-a oferit o slujbă destul de bine plătită pentru cunoştinţele mele limitate care le aveam în acest domeniu la vremea aceea.Treptat am început să muncesc tot mai mult timp , fiind plătit în funcţie de câte tranzacţii făceam pe lună , aşa că totul a fost ca o cursă , în care am fost prins atât de subtil.Colegii mei de misiune , m-au sfătuit să aleg între misiune şi noul serviciu , pentru că nu puteam să le fac pe amândouă.

- Şi eu l-am sfătuit să aleagă noul servici , îl întrerupse soţia lui Adriana , care se apropie de el timidă.

-Sper să mă ierţi pentru că te-am sfătuit să o iei pe o cale atât de greşită , continuă ea , în timp ce lacrimile se scurgeau pe obrajii ei netezi ; nici eu nu am ales să-mi dedic viaţa Lui Dumnezeu , aşa cum probabil toţi aţi promis într-o zi atunci când aţi găsit Lumina.

Profesia mea , de tehnician dentar , nu-mi ocupa prea mult timp , aşa că l-am irosit în cea mai mare parte pe lucrurile banale ale vieţii care am crezut că o să-mi satisfacă pofta de viaţă.Cea mai mare parte a timpului o petreceam cu prietenele mele toate necreştine , la plimbări , discuţii şi cumpărături. Am realizat în zilele acestea furtunoase că Dumnezeu nu priveşte deloc cu plăcere la mine , doar dacă duminica merg la biserică şi atât , restul săptămânii uitând că El există.Regret de asemenea că nici măcar o dată nu am spus prietenelor mele despre salvarea vieţii prin Isus , dacă aş putea să întorc timpul aş face acest lucru , aş avea atâtea de îndreptat , dar îmi rămân doar regretele.

Se lăsă un moment de tăcere , şi toţi aşteptau ca altcineva să-şi mărturisească focul mistuitor din sufletul său.

Evelin se ridică în picioare , venind lângă Adriana , spunându-i cu glasul ei atât de tandru :

- Eu sunt mai rău ca tine , uită-te la mine , am aproape cinci zeci şi cinci de ani , şi simt că mi-am irosit viaţa numai pe gunoaie.

- Am călătorit mult împreună cu Eduard , am vizitat atâtea locuri, atâtea ţări , ne-am bucurat de tot ceea ce a creat Dumnezeu , dar nu-mi aduc aminte să-i fi mulţumit vreodată pentru ce a creat .Mi-a plăcut să ajut , când am avut posibilitatea ,crezând că într-o zi voi ajunge Sus fiind îndeajuns de bună; dar Domnul nu se mulţumeşte cu faptele noastre , mai presus de toate El vrea ascultare şi supunere.Nici ca mamă nu am fost un exemplu bun , dovadă e atitudinea fiului nostru faţă de noi şi de vremurile acestea tulburi.L-am răsfăţat prea mult , aproape întotdeauna a făcut doar ce i-a plăcut , şi uite unde a ajuns.

- Amândoi suntem în aceeaşi măsură responsabili de educaţia lui Victor , şi acum suferă şi nepoţii , îşi întrerupse soţia Eduard.

Toţi aşteptau să continue discuţia:

- Nu vă pot spune cât de păcătos mă simt , mă gândesc cât de egoist am fost toată viaţa , gândindu-mă doar la mine ; aşa cum a spus şi soţia mea , noi nu am un exemplu prea bun nici măcar pentru copilul nostru , şi cred că nici pentru ceilalţi , am trăit doar clipa mereu,uitând consecinţele că într-o zi vom răspunde de faptele noastre , fie ele bune sau rele.Dacă aş putea azi să fiu măcar ca acel tâlhar de pe crucea alăturată celei Lui Isus , aş fi atât de fericit , ştiind că am primit o şansă.

Eduard nu putea să mai povestească mai departe , încercă să-şi ascundă durerea şi plecă în grabă afară pentru a plânge dar nu de faţă cu toţi.Evelin dori să meargă după el ,dar Alex o opri:

- Lasă-l puţin timp singur , e mai bine aşa , acum , se va întoarce el mai târziu.

Soţia lui înţelese lucrul acesta şi se întoarse înapoi pe canapea , aşteptând , ca toţi ceilalţi , ultimul dintre ei ,Bogdan , să le povestească şi ei câte ceva din viaţa lui murdară. Acesta înţelese din privirile lor , ce ar trebui să urmeze , dar el nu putea spune nimic.

- Nu vrei să-ţi descarci sufletul şi tu ? îl întrebă Alex privindu-l în ochi; chiar o să te simţi mult mai bine , aici suntem ca într-o familie , stai liniştit.

Ce ar fi putut să mărturisească el? Că e un criminal , din cauza lui , zeci de creştini au fost omorâţi în timpul regimului comunist , iar acum urma să moară şi cei prezenţi , tot din cauza lui?Putea să spună că el e un Iuda , ce îi va vinde atât de ieftin , uitând că va suporta consecinţele?Ce ar fi putut povesti din toată viaţa lui , în care nu făcuse decât să adune zi de zi mânia lui Dumnezeu care într-o zi se va revărsa asupra lui?

Se lăsă iar tăcerea şi toţi îl priveau cu ochi plini de compătimire pe Bogdan , aşteptând să spună ceva.Într-un final la insistenţele lor , luă cuvântul :

- Trecutul meu e mai negru decât al vostru , şi mi-am dat seama zilele astea că trebuie să suportăm consecinţele oricărui lucru făcut , cam atât pot să spun.

Între timp Eduard intră în grabă pe uşă arătând cu degetul spre munţii din apropiere :

- Haide-ţi repede afară să vedeţi ceva uimitor .Toţi ieşiră afară să vadă ce vrea să le arate Eduard.

- Priviţi acolo pe creasta aceea , vedeţi? Ninge...

- Ar trebui să mergem să facem focul din timp se va răci foarte repede şi în câteva ore va ninge şi aici , continuă Evelin.

- Cum facem cu mâncarea? Îi întrebă Eduard , explicându-le că hrana e pe sfârşite , şi dacă va ninge tare nu vor mai putea coborî ,

deoarece poteca se va acoperi cu zăpadă şi nu se va mai vedea drumul care coboară jos în localităţi , iar pericolul să cadă în prăpastie e mare , întâmplându-se destul de des lucrul acesta cu turiştii care se aventurau pe trasee necunoscute prin zăpadă.

- Vom aştepta corbii , spuse Bogdan , atrăgânu-le atenţia tuturor.

- Cu siguranţă aşa vom face , spuse Cristi.

Alex îl chemă pe Alberto , care alerga pe afară , să între în casă să nu răcească .

Cerul se întunecă repede , aşa că trebuiau să se culce mai repede , iar lumânările se cam terminau şi ele.

Eduard îi chemă pe toţi în camera unde dormea el , luă din nou Biblia de pe noptieră , căută o lanternă , după care răsfoi cartea :

- Vreau să vă citesc ceva ce am citit azi dimineaţă când m-am trezit:

Luca 19:10...*căci Fiul omului a venit să caute şi să mântuiască ce era pierdut*...asta înseamnă ca a venit pentru fiecare dintre noi , şi ne-a căutat însuşi Fiul Lui Dumnezeu , Isus Hristos , acolo unde eram , aşa de căzuţi şi de nenorociţi , dar noi nu am înţeles poate acest lucru decât acum.Indiferent de ce urmează în viaţa mea , înţeleg că Isus a murit şi pentru mine , şi sunt salvat crezând doar în El.Acest lucru mă face să nu mai fiu înspăimântat de ce va fi în viitorul meu.Vreţi să ne rugăm?

Apoi toţi îşi aplecă capetele cu umilinţă şi Eduard se începu să se roage cu voce tare :

...Dumnezeule Tată , înălţăm spre Tine ruga noastră şi vrem să îţi mulţumim că ai trimis pe cineva să ne salveze vieţile noastre murdare de păcat şi anume , pe singurul Tău Fiu , Isus Hristos.Ştim că în sângele Lui avem azi salvarea ; deşi a trebuit să ajungem în situaţia aceasta ca să înţelegem acest lucru , îţi mulţumim ,şi ştim că vei fi cu noi pentru că ne-am încredinţat vieţile în mâinile tale.Am învăţat Dumnezeule că dacă vom

crede în Isus , avem viaţă veşnică , şi aşa vom face.Nu ne mai speriem de ce va urma pentru că vei fi acolo cu noi.Regretăm timpul pierdut , dar ceea ce ne-a mai rămas îţi dedicăm ţie , suntem la fel ca tâlharul de pe cruce,iar dacă va fi să suportăm consecinţele nepăsării noastre de atâţia ani ,te vom urma chiar şi prin...moarte , pentru că dincolo ne vei primi Tu.Amin...la care toţi încuviinţară printr-un amin că sunt cu totul de acord în tot ceea ce Eduard se rugase , de fapt nu era numai gândul şi dorinţa lui , ci a tuturor , fără Bogdan , deşi fusese uimit de cele întâmplate şi cuvintele auzite.

Fiecare se întoarse în patul lui , iar Bogdan care dormea într-un sac de dormit se apropie mai aproape de sobă , sperând să-i fie mai cald.Încerca să adoarmă dar nu putea , ceva îl frământa şi nu ştia ce ; privea la ceilalţi cum dormeau atât de liniştiţi , puteai să vezi pe feţele lor că ceva se întâmplase cu ei , dar el nu putea înţelege.

- Cred că ar trebui să se termine o dată povestea aceasta , şi se gândi cum să plece de acolo pentru a-l aununţa pe comandantul Dumbrăvean.Îi trecu prin minte o idee , şi fără să mai stea pe gânduri , se ridică din sacul de dormit , se îmbrăcă încet pentru a nu-i trezi pe ceilalţi , căută o lanternă şi două baterii de rezervă.Apoi merse în camera alăturată unde dormea Eduard , şi îi scrise un bilet :

...*decât să aşteptăm corbii să vină , mai bine voi fi eu unul dintre ei; am coborât după rezervele de hrană de la maşină.O să mă întorc până diseară.Bogdan...*şi îl aşeză pe Biblie , sperând ca dimineaţă să fie văzut.Astfel avea o acoperire la planul lui mârşav ce urma să se încheie mâine.Ieşi încet pe uşă , coborî treptele cu grijă pentru a nu face gălăgie , şi apoi se îndreptă pe poteca ce ducea înspre pădure.Se opri pentru o clipă , scoase din buzunar un briceag pentru a tăia ghipsul şi bandajul , dar nu reuşi în totalitate.Se săturase de atâtea zile să se chinuie purtându-

l.Puse din nou briceagul în buzunar şi plecă la drum , făcându-se nevăzut în pădure , lăsând în urma sa căsuţa din poieniţă.

Aştepta cu nerăbdare să ajungă la poliţie şi rolul lui să se termine , încercând să-şi înece remuşcările , gândindu-se la recompensele ce spera să le primească în curând.Deşi nu vroia să accepte , ştia că de data aceasta chiar mergea pe un drum greşit , pecetluindu-şi viitorul.

Ar mai putea el să schimbe ceva?viaţa celorlalţi depindea acum de acţiunile lui.Din mijlocul unei furtuni învolburate , s-ar mai putea vedea lumina farului călăuzitor?

Capitolul 6 : Ziua împăcării

…Ei l-au biruit , prin Sângele Mielului şi prin cuvântul mărturisirii lor , şi nu şi-au iubit viaţa chiar până la moarte.Şi am auzit un glas din cer , care zicea : Scrie:Ferice de acum încolo de morţii care mor în Domnul…

(Apocalipsa 12:11,14:13a)

Bogdan alerga încet sperând să ajungă destul de curând la Câmpina unde cu siguranţă comandantul de poliţie aştepta veşti de la el. Cu toate că drumul era destul de greu de parcurs prin pădure , mai ales în toiul nopţii de o persoană de vârsta a treia , aşa cum era el , ceva îi dădea puterea să înainteze cu repeziciune.

În mai puţin de o jumătate de oră , era la capătul pădurii , ajungând pe culmea înaltă , pe care se oprise când a urcat împreună cu ceilalţi. Ştia că de aici trebuia să se zărească jos o parte din localităţi de pe Valea Prahovei.Şi aşa era : se puteau vedea mici luminiţe ale unor comune,iar în depărtare mult doritul oraş Câmpina.

Primele raze ale soarelui încercau să alunge noaptea , când Bogdan ajunse în sfârşit la şoseaua naţională care străbătea întreaga Valea Prahovei.Mai rămânea decât ca cineva să se îndure de el şi să oprească să-l i-a şi pe el , până în Câmpina , având de mers cel puţin şase kilometri ; urmărind bornele de pe marginea şoselei , îşi continuă drumul pe jos.

După aproape patru ore de mers încontinuu , oboseala începea să-şi facă şi ea apariţia.Din când în când mai trecea câte un autoturism , şi deşi , le făcea semn cu mâna , nimeni nu vroia să-l i-a.Probabil pentru că cei mai mulţi se temeau , considerându-l poate un răufăcător. Şi asta şi era , numai că nu după sistemul de gândire al oamenilor , ci după cel al Atotştiutorului Dumnezeu.

Cei şase kilometri au fost parcurşi cu multă greutate , însă puterile îi reveniră aproape complet , când în faţa lui , la câţiva metri observă indicatorul care îl anunţă că tocmai urma să intre în Câmpina.Merse direct la sediul poliţiei , care era foarte aproape de ieşirea din oraş.

În câteva minute se afla în faţa clădirii , pătrunse în parcare , să vadă dacă Dumbrăvean sosise.Observă maşina acestuia parcată aproape de intrare.Urcă în grabă treptele spre birouri.

Comandantul fusese nespus de bucuros la vederea lui Bogdan:

- Chiar mă gândeam ce se întâmplă , că nu am primit nici o veste de la tine , dar mă bucur să te văd şi acum , zâmbi Dumbrăvean , după care continuă:

- Spune prietene , ai veşti bune pentru mine , sau nu?

-Am veşti , dar nu dintre cele mai bune , îmi pare rău că trebuie să-ţi spun asta.

- Cum aşa? Ce s-a întâmplat?şi-au dat seama ce eşti de fapt?

- Nu , sigur că nu , deşi nu a fost uşor să-mi ascund identitatea.Problema e alta , că acolo sus în munţi nu sunt decât şase persoane şi un copilaş de câţiva anişori.

- Şi restul? Unde sunt ceilalţi? Când vor veni?Întrebă Dumbrăvean

- Aceştia sunt toţi , se pare că nu mai aşteptă pe nimeni , de fapt aşteaptă ca cineva sau ceva să-i salveze , atâta tot , încercă să-i explice Bogdan.

- Mai bine îi omoram cât i-am avut aici lângă mine , sunt dezamăgit de veştile acestea. Se lăsă un moment de linişte , după care comandantul chemă pe unul din poliţiştii care erau de serviciu să vină în biroul său.

- Sandu , în câteva ore o să plecăm în recuperarea foştilor noştrii deţinuţi.Transmite-i şi colegului tău , Valentin , că voi doi veţi merge împreună cu mine şi cu escorta noastră să-i capturăm pe aceşti renegaţi care s-au ascuns undeva în munţi.

Apoi se întoarse spre Bogdan , mulţumindu-i pentru ajutor , după care îl sfătui să meargă să doarmă câteva ore şi să se întoarcă înapoi la sediu pentru a pleca de aici împreună spre munţi.

- Poftim cheile de la casa mea , poţi dormi acolo , nu este nimeni acasă acum de dimineaţă , în plus tu nu poţi ajunge aşa repede la Bucureşti şi să te şi întorci într-un timp aşa de scurt.Când cobori spunei poliţistului pe care îl vei găsi să te ducă la mine , toţi cunosc adresa mea.Arată-i cheile , va şti că eu ţi le-am dat , şi te va duce cu una din maşinile poliţiei. Te voi suna peste câteva ore când totul va fi gata pentru plecare.Încă ceva...încercă să scapi de ghips , nu mai ai nevoie de el , gata rolul tău.

După ce Bogdan părăsi biroul lui , Dumbrăvean sună la un fost coleg de şcoală cu care se mai vedea din când în când.Acesta era reporter la un post de televiziune în Bucureşti.Îi propuse acestuia să-l însoţească pentru a filma ceea ce urma să se întâmple în următoarele ore.Acesta din urmă acceptă cu bucurie ocazia de a filma ceva mai special , care i-ar putea schimba drumul carierei.

În mica fostă fermă din mijlocul pădurii , micuţul Alberto fusese primul care se trezi , se ridică din pat şi merse uşor afară să vadă dacă ninsese , apoi închise uşa rapid şi alergă înapoi în pat lângă Alex şi Emilia care încă mai dormeau.

- Tati trezeşte-te , încercă băieţelul să-i sugereze părintelui , că are ceva important să-i spună.

Când Alex deschise ochii , aşa somnoros cum era , îl observă pe Alberto lângă el arătând cu degetul spre fereastră :

- Afară a nins tati , e alb ca iarna , mă ajuţi să facem un om mare de zăpadă , cum am făcut anul trecut , te rog tati , te rog mult.Promit că o să mă îmbrac gros şi nu o să răcesc.

Alex privea în ochii micuţului care scânteiau de bucurie , gândindu-se la noul prilej de joacă pe care îl aduse zăpada , apoi se ridică puţin din pat şi privi spre fereastră.Chiar ninsese , nu mult dar destul cât totul să devină de un alb strălucitor.

Glasul lui Alberto , îi trezi şi pe ceilalţi.

- E destul de răcoare aici , spuse Evelin soţului când acesta se pregătea să se ridice din pat.

- E normal dacă a nins afară azi noapte , spuse Eduard.

- Dar tu de unde ştii?îl privi uimită soţia.

- De la Alberto , zâmbi Eduard , el e cel ce ne-a dat de veste; l-am auzit când a vorbit cu Alex , rugându-l să facă un om de zăpadă imens.Cred că o să-l pună pe Alex , să adune toată zăpada de pe munte ca să facă unul aşa mare.

Cristi se trezi şi el şi observă imediat că Bogdan nu era în sacul lui de dormit , şi că îi lipsea şi rucsacul.Toţi se întrebară miraţi ce s-o fi întâmplat cu el , şi nu găseau nici o explicaţie până când într-un târziu Eduard găsi biletul pe noptieră.Îl citi cu voce tare şi celorlalţi.

- Nu pot să cred că a făcut asta , spuse Adriana , cum o fi coborât , mai ales că era cu mâna în ghips şi s-a hotărât să se sacrifice pentr noi toţi , ce frumos din partea lui.

- Să sperăm că se va întoarce până se întunecă , spuse Evelin , altfel s-ar putea să nu mai găsească cărarea şi să se rătăcească , mai ales că afară a nins.

Era aproape prânzul , când Dumbrăvean sună acasă , trezindu-l pe Bogdan şi anunţându-l că ceilalţi sunt gata de drum , aşteptându-l pe el.

- Fii gata , în câteva minute , o să trimit pe cineva să te aducă aici la sediu.

După un sfert de oră , apăru în parcarea poliţiei şi după ce Bogdan făcu cunoştinţă cu cei doi reporteri ce urma să meargă cu ei , se urcă în maşină alături de comandant şi alţi doi poliţişti.

Porniră la drum , Bogdan dând din când în când atunci când era nevoie de vreo indicaţie, pentru a merge pe drumul ce ducea la ascunzătoarea din pădure.Tot drumul îl chinuia un gând: dacă face greşeală

conducându-i pe poliţişti la ascunzătoarea din munte.Auzise ieri de un Dumnezeu iertător , se gândea că poate ar avea vreo şansă şi el până nu vine mânia Acestuia peste el.Lupta era tot mai înverşunată , ceva din el vroia să cedeze acum , cât mai putea salva vieţile acelor creştini , dar gândul acesta fusese imediat ucis de promisiunile lui Dumbrăvean , care îi reaminti:

- O să devenim celebri amândoi , cu ajutorul echipei de filmare , totul va fi spectaculos , vom avea nevoie de un montaj bun şi cu mici înbunătăţiri , o minciună pe ici pe colo care să-l facă mai atrăgător , va deveni ştirea săptămânii.Pregăteşte-te să devii celebru , prietene , şi bogat în acelaşi timp , pentru că vei fi răsplătit când vom termina cu povestea aceasta.

- Opreşte-te aici , sfătui Bogdan pe şofer , de aici mai avem puţin de mers , dar pe jos pe o potecă şi nu putem merge cu maşinile.După câteva zeci de minute , primul poliţist care mergea cu câţiva metri în faţa grupului ce îl urma , făcu semn că zărise un acoperiş , puţin mai jos într-o poieniţă.Era chiar casa mult căutată , bine ascunsă acum , mai ales că era acoperită de zăpadă.

- Nimeni nu trage decât la semnalul meu , ordonă Dumbrăvean , dar să fiţi pregătiţi în orice moment , iar voi puteţi filma toată acţiunea , privind spre cei doi reporteri , care îşi pregăteau camerele video şi nu vă fie teamă că nu au nici o armă , după cum mi-a spus Bogdan , şi nici o altă uşă de ieşire , deci nu au unde fugi.

Comandantul scoase şi el din buzunar un pistol , îl încărcă , după care aşteptă momentul potrivit pentru acţiunea propriu-zisă.

În acest timp , Evelin împreună cu Adriana , pregăteau prânzul , mai sărăcăcios decât cel de ieri , fiind ultimele conserve.În afară de acestea mai rămăseseră doar câteva legume rătăcite pe undeva prin cămară.

Emilia încerca să poziţioneze cumva radioul pentru a prinde măcar un post pe una din frecvenţe lucru îngreunat de vremea de afară.Într-un final reuşi să-l fixeze pe un canal de ştiri , deşi nu se înţelegea prea bine ce se transmitea.

Eduard făcu semn lui Cristi şi lui Alex ,care se antrenaseră într-o discuţie , să facă puţină linişte pentru că tocmai erau prezentate ştirile de la jumătatea orei :

...bilanţul morţilor în urma cutremurului din China se pare că este cu mult mai mare decât s-a prevăzut iniţial.Se pare că tensiunile politice din Orient s-au agravat , Armata rusă atacând în noaptea trecută Israelul.Raidul a durat aproape o jumătate de oră , soldânu-se cu câteva sute de morţi.Chiar acum la Roma are loc o întâlnire la nivel înalt a preşedinţilor celor mai influente state din Noua Ordine Mondială a Lumii Unite , pentru a împiedica un nou război mondial , încercând să rezolve conflictul pe cale diplomatică.Si acum ştiri interne.Se pare că vara e ca iarna;deşi suntem la începutul lui iunie în Transilvania şi Muntenia a nins noaptea trecută aşa cum meteorologii anticipase cu câteva zile în urmă.În multe zone , temperaturile au coborât sub zero grade , cel mai rece fiind noaptea trecută la Miercurea Ciuc , unde s-au înregistrat - 9 grade celsius.Şi vremea va mai continua aşa până sâmbătă...

- Opreşte-l , opreşte radioul , îşi sfătui soţul Evelin în timp ce făcu semn tuturor să poftească la masă.

- Alex , te rog cheamă-l şi pe Alberto la masă.Văd că deja a fugit afară , oftă Emilia...

- Şi fără să ceară voie nimănui , adăugă Alex , puţin îngrijorat neştiind ce urma să se întâmple , apoi se îndreptă spre uşă.Ieşi afară , strigîndu-l pe Alberto să vină la masă.

- Nu pot tati acum , mai am puţin la omul meu de zăpadă ,hai ajută-mă să-l termin , până nu începe să ningă , apoi mami nu mă mai lasă să stau afară.

- Te rog tati , uite ajută-mă să ridic bulgărul acesta , e greu.

Alex îl privi în ochi , şi observând gingăşia cu care îi vorbi îl înduplecă.Închise uşa în urma lui şi coborî treptele , îndreptându-se spre locul unde se apucase băieţelul să facă omul de zăpadă.

-Trage-ţi , acum , ordonă Dumbrăvean. Cei doi poliţişti apăsă amândoi pe trăgaci aproape în acelaşi timp. La auzul împuşcăturii Emilia simţi că inima ei se opri pentru o clipă, iar timpul părea să nu mai aibă secunde .

Alex căzu fără suflare la mai puţin de doi metri de Alberto , care înspăimântat rămase şocat neştiind ce să facă , să fugă , să-şi strige mama sau să plângă.

În timp ce Emilia alergă spre uşă , se auzi o nouă împuşcătură ce răsună cu ecou.Abia când ieşise afară îşi privi soţul întins la pământ , fără suflare , pe zăpada roşie ca purpura.La câţiva metri de el , micul Alberto căzut şi el la pământ , nu era încă mort şi încerca cu ultimele puteri să-şi strige tatăl.

Emilia alergă sfâşiată de durere spre el , dar o nouă împuşcătură se auzi.Era pentru ea.Căzu la pământ , dar încercă să ajungă lângă Alberto care se chinuia de durere lângă omul lui de zăpadă.Îl privi în ochi , şi înţelese că nu avea nici o şansă de supravieţuire nici unul dintre ei , dar era împăcată că drumul nu se sfârşeşte aici; ştia că abia acum începea adevărata viaţă.

Se apropie de gura băiatului care tot încerca să-i spună ceva...

- Tati , tati ... cu greu înţelese ce vrea să spună micuţul intrat în agonia morţii .

Emilia se rugă în gândul ei ca Dumnezeu să –i cruţe copilul de la acea durere.

În timp ce poliţiştii intrară în casă şi se auziră din nou împuşcături , Bogdan stătea la depărtare şi privea înmărmurit ce se întâmplă , alături de reporteri.Dumbrăvean se apropie încet de femeie , neştiind dacă e moartă sau nu.

Între timp Alberto , îşi privi încă o dată mama , apoi închise ochii şi îşi urmă tatăl în visul cel mai alb posibil.

Emilia îşi adună ultimele puteri şi scoase un strigăt atât de puternic , încât Bogdan tresări.Când comandantul se apropie de ea , îl privi în ochi şi spuse cu glasul înăbuşit:

- Te iert...după care rămase fără suflare şi ea.Dumbrăvean se pregăti să tragă , dar se opri , observând că gura femeii fusese inundată de sânge.Înţelese că nu mai are rost să mai folosească pistolul.Era inutil.

După câteva clipe apăru în pragul uşii şi cei doi poliţişti .

- Am terminat aici , domnule comandant , plecăm? Întrebă Sandu

Dumbrăvean făcu semn să nu mai filmeze că era de ajuns , apoi le spuse poliţiştilor să fie gata de plecare , îndreptânu-se spre Bogdan , care tot timpul acesta fusese ascuns după nişte tufişuri.

- Poţi să ieşi acum , au murit cu gândul că ai fost unul de-ai lor , stai liniştit , spuse comandantul.

- Ei nu ştiu , dar dacă există un Dumnezeu cu adevărat , cum credeau aceştia , care vede totul ?Dacă este aşa noi vom fi cei nenorociţi , ei au murit împăcaţi cu Domnul lor , iar în suflet aveau pace şi nici nu s-au temut să moară pentru ceea ce credeau , încercă să-i explice Bogdan.

Dumbrăvean mai privi o dată spre căsuţă , apoi făcu semn de plecare.În timp ce mergeau încerca să-l convingă pe Bogdan , care era atât de confuz acum , că nu se merita să mori pentru un simplu semn.

- Şi dacă este mai mult decât un semn? Continuă bătrânelul.Dacă acest cip este un fel de mască încercând să acopere lucruri nevăzute? Chiar vi se pare că lumea e aşa unită pe cât se spune , de ce va porni un nou război? Dacă ni s-a promis o viaţă mai bună , de ce e atâta foamete , atâtea boli , şi nimeni nu încearcă să facă nimic? Nu credeţi că cineva cu o putere malefică , ar putea încerca cu acest mijloc de amăgire să ne controleze totul? Mai suntem liberi oare , sau doar e o iluzie a minţii noastre?

- Bogdan , acestea sunt întrebări la care nu ştiu să-ţi dau un răspuns.Oricum pentru noi e târziu să mai schimbăm ceva ,am avut şi noi şansele noastre , dar poate că le-am irosit , nu crezi?Hai să ne gândim ce slujbă să-ţi ofer când voi fi promovat , spuse Dumbrăvean , încercând să schnimbe discuţia.

Cei şase coborau pe poteca ce ducea la locul unde rămăseseră maşinile .Deşi se prefăceau că totul este în regulă , nici unul nu simţea acest lucru în sufletele lor , dar nu puteau mărturisi de teamă.

Cu atât mai mult ,Dumbrăvean şi Bogdan înţelese că şi-au epuizat toate şansele ,şi pentru că nu mai puteau face nimic , amăgiţi fiind de sistemul draconic , îşi înăbuşiră dorinţa de a căuta răspunsuri la întrebările ce-i frământau , încercând să trăiască clipa prezentă , conştienţi fiind că următoarea s-ar putea să fie clipa judecăţii şi a mâniei Lui Dumnezeu.